

NGAY ĐI

NAM THU NAM - THU BAY 31-8-40 - SO 223, GIA OP12
TOA SOAN VA TRISU: 80, DUONG QUAN THANH - TEL. 874

MỐI TÌNH CHÂN THẬT
— Em ! một phút gần em là... 60 giây

Kính Thuốc
Kính hiệu Filocres là
hang tốt nhất để di ngoài
nắng, giá từ 4p. trở lên. Bản
đủ thứ kính lão (viễn thị) và
cận thị. Có nhiều kiều gọng
nhựa, gọng kẽm, gọng vàng
rất đẹp và chắc chắn. Có
máy lắp mắt kính và chửa
gọng kính.

Gia Tinh hóa giao ngan
đào lập
07, Hàng Gai, Hanoi

Đã có bán :

Vua Quang Trung

Lịch sử tiêu thuyết của Phan
Trần Chúc, giá 0p.60

Lở bước sang ngang

Thơ Nguyễn Bình, giá 0p.50

Lan Hữu

Tiêu thuyết của Nhượng Tống
giá 0p.50

Ngoại tình

Tiêu thuyết của Vũ Trọng Can
giá 0p.40

Chiều

Tiêu thuyết của Nguyễn Xuân
Huỳ giá 0p.40

Một tháng với ma

Tiêu thuyết của Lưu Trọng Lư
giá 0p.25

Nhà in Lê-Cường

96 Route de Hué Hanoi
xuất bản

NHÀ THUỐC
88, phố Huế, HANOI
và có đại lý khắp nơi

HỒNG KHÊ

Op.10 Thoái Nhiệt Tán phật 12 tay, năm phút khỏi cảm sốt, nhức đầu. Op.15

Phát Lạnh phật 12 tay, năm phút khỏi sốt rét ngã nước. Op.20 Phấn Foda soa
một tí vào nách hết mùi hôi ngay tức khắc. Op.30 Thuốc Ho Gà phật 12 tay,
uống khỏi miệng trẻ em rút cơn ho ngay. Op.20 Thuốc đau Dạ dày dương
cơn đau uống khỏi hẳn và không đau lại nữa. Tỉnh ngộ Giới Yên phật 12
tay, thuốc nước 1p.00, thuốc viên 0p.50 ai cai thuốc phiện cũng bỏ hẳn được, vì
không trộn lẫn chất thuốc phiện. Bắt đầu uống thuốc cai bỏ hút ngay, vẫn đi
làm việc như thường. Thuốc Trường Sinh ngâm rượu, lớn 1p.00, hộp nhỏ

0p.35 ngâm với một chai rượu uống ngon và bồ huyết, bồ thận, bồ tỳ, lại trừ được các bệnh đờm, bệnh
tè, thấp, bệnh ngã nước, bệnh vàng da, bệnh phong tích v.v... Sâm nhung bắc bồ Hồng Khê 1p.00, các
ông dùng hộp vàng, các bà dùng hộp bạc, uống trong một ngày đã thấy khỏe mạnh, thật là VUA các thứ
thuốc bồ hiện thời. Tráng dương kiên tinh bồ thận số 47 chai 1p.00, mỗi gói Op.25 sau khi uống
3 giờ đã thấy cường dương, tinh kiên và đặc, uống nhiều bồ thận, không có hại như dùng những thứ
thuốc « phòng thuật » nhảm nhí. Thuốc Lậu Hồng
Khê số 30 (0p.60) khỏi rút nọc lâu. Thuốc
Giang mai Hồng Khê số 14 (0p.60) khỏi rút
nọc Giang mai. Thuốc Hồng Khê chữa bệnh tinh-có
tiếng, hẽ cùi nò, đến Hồng Khê là người ta nghĩ
ngay đến thuốc lậu, giang mai.

Nhà thuốc Hồng Khê và đại lý
Hồng Khê các nơi đều có biểu sách
Giá-dinh Y-dược và sách Hoa
nguyệt cầm nang, ai cũng nên
đọc để phòng thân và trị bệnh.

HẠNH
PHÚC
GIA
ĐÌNH

Nhan các bà tới kỳ ở cũ!
Muốn tết tươi nên giữ màu da!
Hoa Kỳ Rượu Chồi nên soa!
Dung nhan lại thấy đậm đà hơn
xưa!
Vừa giàn huyết, lại vừa rắn cốt!
Vẻ đoan-trang đẹp tốt như không.
Ngày xuân càng đượm sắc hồng,
Càng tươi màu thắm, càng nồng
lâm yêu.

Giới thiệu bạn gái
Bảo-Thị HỒNG-LOAN

chì giùm BỆNH LÀO ai mắc

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khò khè,
ho có đàm trắng, xanh vàng, mồi thối,
binh nhơn có khí hôi thchnitt nóng lạnh,
mà đã điều trị thuốc Tây, Nam không
dứt, nên uống thuốc gia truyền của cụ
Trịnh Hải Long (nhà tổ ông đốc học
Hà). Thuốc đã cứu động muôn ngàn
người. Có 2 thứ : thứ lop. và thứ 0p.50.
Ở ra mua thuốc gói mandat chờ ông :

TRỊNH VĂN HAO
Directeur École
Villa N° 110 Rue Vassonne
TÂN-DINH, Saigon

Thuốc Quân và xi-gà

MELIA

hút êm đọng
và thơm ngon

Đại lý độc quyền L. RONDON et Cie Ltd
21 Boulevard Henri Rivière — Hanoi

TÚ SÁCH DỜI MỚI

LOẠI SÁCH
LỰA CHỌN
Người, ngợm!
tập truyền thần các nhân vật của Tam-Lang 0p25

Ai tình
xét theo tâm lý và y học của Thu-An 0p55

**Rượu cản
chẳng uống
mà say !**

tiêu thuyết của Nguyễn khắc
Mẫn 0p35

Đời vô định
(tái bản)
tiêu thuyết của Phạm Ngọc
Khôi 0p40

Dịch văn Tàu :
Cô gái giặt sa
tiêu sử Tây Thi, của Hồ-
Lâm 0p35

Dịch văn Đức :
**Bức thư của
người không
quen**

dịch giả Lan-Khai 0p35

15 septembre 1940, phát hành :

**Những ngày sa
ngã**

tiêu thuyết của Phạm-ngo-
Khôi

Thư mua sách gửi về :
**nha xuất bản
DỜI MỚI**

62 Rue de Takou Hanoi

TRƯỜNG NỮ HỌC LỚN **PIMPRENELLE**

61, Borgnis Desbordes — HANOI

Sau một năm thí nghiệm : 35 em thi CEPCI
22 em đỗ. Trong một năm vừa qua, ban
Giám đốc đã theo đúng chương trình dự định

- A — Mỗi lớp chỉ nhận có 35 em (đã phải từ chối nhiều học trò tới muộn).
- B — Phát phần thưởng hàng tháng để khuyến khích em giỏi, nâng đỡ em kém.
- C — Kèm các em kém ngày thứ năm.
- D — Giờ học như các trường công.

**Ban Giám đốc chú trọng nhiều vào
những giờ riêng của trường nữ học :**

- A — Giờ nữ công (khâu và, nấu nướng).
- B — Giờ tổ chức gia đình (sắp đặt nhà cửa, nuôi nấng con trẻ).
- C — Giờ âm nhạc, nghiêm khắc và có quy củ như ở « conservatoire ».
- D — Giờ hội họa để các nữ sinh hiểu sự hòa hợp của các màu, sự nhịp nhàng thanh thú trong khi trang hoàng nhà cửa v.v...

Kết quả sau một năm làm việc :

Về hanh kiêm : xét các biển bản của ban
trật tự, có phụ huynh học trò chứng kiến, về cuối
năm các em chăm chỉ, ngoan ngoãn hơn đầu năm.

Về việc học : Ban giám đốc đã công bố chính
thức sau khi thi : trong 35 em thi (có 4 em mới
vào học bị hỏng) 22 em đã đỗ. So với các trường
nữ-học công tư, trường PIMPRENELLE nhiều học
trò đỗ nhất.

Nam nay :

Khai giảng ban sơ đẳng : 2 septembre

Khai giảng ban cao đẳng : 9 septembre

Mỗi lớp chỉ lấy thêm từ 5 đến 10 em mới, vậy khi biển
tên, xin đem theo học bạ (livret scolaire) : Ban Giám - đốc
chỉ nhận học trò chăm chỉ.

Tù lợp nhanh trở lên, năm nay thêm giờ học tiếng Anh (anglais)

Điều kinh

Các bà kinh không đều, khí lên
tháng khí xuống tháng, khí hai ba
tháng một lần, có khí hai ba lần
trong một tháng. Sắc huyết tim đen
hoặc đỏ nhạt. Có bà trước khi
hành kinh thì đau bụng, có bà
hành kinh rồi mới đau bụng, kịp
dùng thuốc ĐIỀU KINH CHUNG
NGỌC số 80 (Giá 1p50) là khỏi mà
lại mau có thai nữa.

Các cô kinh không đều, dùng
thuốc ĐIỀU KINH BỒ HUYẾT số 21
(Giá 1p00), kinh sẽ thành đúng
tháng, bồ huyết và da dẻ sẽ được
hồng hào, không hay sinh ra những
bệnh vặt.

Lưỡng Nghi bổ thận

Thận là một cơ quan hệ trọng
cho bộ máy sinh dục của đàn ông.
Thận suy hay sinh ra đau lưng,
mờ mắt, ủ tai, khi xuất thì hay
quắn lưng mỏi gối. Có người thận
suy sinh ra mộng tinh, di tinh,
hoạt tinh, lãnh tinh, v.v. sinh ra
các bệnh trên, chỉ vì chát tăng quá
độ, hay lúc còn trẻ khi huyết
phương cường, thường hay chơi
cách (thú đâm). Thủ đâm làm hại
cho tinh thần và thận khí, đã làm
hở cho bao nhiêu bạn thanh niên
vì ham sự khoái lạc long ch襌 lát.

Có các bệnh trên, dùng thuốc
L. N. B. T. số 20 (giá 1p00), các bệnh
đều khỏi hết và sẽ được khỏe mạnh
luôn luôn. Rất tốt cho đường sinh
dục.

Vạn năng linh bồ

Các cụ minh gây súc yếu, hụt
thở hồn bần, gân cốt lỏng lẻo, ít ăn
kém ngủ, dùng V. N. L. B. súc khỏe
lại ngay.

Các ngài làm việc mệt óc, quản
tri, hay chán nản, mệt mỏi thể
chất, dùng V.N.L.B. thấy dễ chịu
ngay.

Các bà huyết hư, gầy yếu, đê
bạc nhược, phiền muộn trong lòng
bệnh vặt luôn luôn, dùng V.N.L.B.
sẽ được khoan khoái ngay, các bệnh
đều tiêu.

Các cô, các cậu học sinh, tinh
thần quấn bách, làm việc chóng
quên, hay sợ sệt, sức khỏe không
đều, dùng V.N.L.B. sẽ được khoan
khoái, sức khỏe thêm lên. (Mỗi
bộ giá 1p00).

Lý dị yên hà thủy

Bạn trẻ đã chót da mang vào
lòng thuốc sái, phải mau mau tĩnh
ngộ. Xin hiển các bạn một đồ khi
dụng : L.D.Y.H. để vứt xe cung lợ.

Thứ thuốc này, chúng tôi đã
nghiên cứu xét nghiệm, đã giúp
được nhiều người chữa hẳn thuốc
phiện. Trong khi uống thuốc vẫn
có thể làm việc như thường, không
sinh tật bệnh, không hại sức khỏe,
đã nghiên nặng đến đâu, cũng bỏ
được một cách nhẹ nhàng.

NHÀ THUỐC

Lê huy Phách

Số nhà 19 Phố Gia Long Hanoi

36 Phố Phường

NHỮNG CHỖ ĂN CHƠI

Các hiệu Cao lầu khách

NHỮNG chỗ ăn chơi của Hanoi là nhất Bắc Kỳ, nhất cả Đông Dương nữa, sự đồ đã rành rành, không ai chối cãi. Nhưng chúng ta phải buồn phiền mà nhận ra rằng những hiệu cao lầu có danh và bền vững, đều là của người Tàu. Về cách thức tổ chức một chỗ ăn, về danh vọng của một ngôi hàng cơm, thật quả chúng ta không có nền nếp, tục lệ và quy củ. Hồi Hanoi còn là kinh đô của vua Lê, chúa Trịnh, chắc cũng có nhiều quán rượu tươm tất do người mình chủ trương. Nhưng giờ vết tích còn đâu? Cái quán rượu mà cụ Nguyễn Du, lúc còn trẻ tuổi, đã đặt ba bốn người bạn vào uống rượu và bàn chuyện về lũ kiều binh, cái quán rượu ấy chẳng hạn mà còn đến bây giờ, còn cả bộ trường kỷ mà Nguyễn Du đã ngồi thi hồn là một chỗ đáng cho chúng ta trọng vọng dường nào.

Nhưng không có cái chúng ta muốn thì dành yêu mến cái mà chúng ta có. Mà những cái chúng ta, người của 36 phố phường — đương có, thì cũng chẳng phải là không đáng yêu: bạn chắc đã nhiều lần thưởng thức cái món cáh gà rán, da ròn, thịt mềm và vị thơm, của Đông Hưng Viên, — hoặc một buổi chiều buồn bã, mượn cái men say của rượu Mai Quốc Lộ sánh trong chén, dè nhăm nháu cái bùi béo của những miếng phì lán trong như thạch đen, lẫn với cái vị cay ướt của nhát gừng muối; hoặc rót một chút Thanh Mai còn nồng cái hương chua của những quả mơ ngàn, lên trên chiếc bánh dừa quánh nước; hoặc gọi một bát cơm lá sen dè ngửi thấy mùi thơm ngát của mùa hạ trên hồ..; bạn chắc đã thường thức cái mềm, béo — ô, tất cả cái thú vị của thịt và của xương ròn —, của món chả quay hiệu Quảng Sinh Long (1);

của THẠCH-LAM

LỜI HỌC

Phu'ong

(hoặc màu vàng óng ánh của đĩa «gà sì dầu»); bạn đã thường thức cái món thịt bò của hiệu «nhà khách cháy» Tự Lạc Hiên, có chủ bếp béo quay và cô hàng nhí nhảnh; tất cả các món bắp thịt bò, sào cải lán, áp cháo, mì bò nước hay khô, mà bao giờ thịt cũng mềm, cháy xém ngoài mà trong vẫn súng nước ngọt... Ấy là hồi năm ngoái, năm kia, chứ bây giờ thì chủ với tớ ở hiệu ấy đã chia rẽ nhau rồi: ông chủ Tự Lạc vẫn ngồi gật gật cái đầu sau quầy hàng, mà chủ bếp béo thì đã nghiêm nhiên trở nên một ông chủ khác của hiệu Nam Viên; còn cô gái khích nhí nhảnh ngày trước thì đã đi lấy chồng...

Ở hàng Buồm còn hiệu Mỹ Kinh, nhưng cái ngon về món ăn thì hình như không trú chân ở đó; hàng Trống có hiệu cao lầu Tự Xuyên, hàng Bông có Văn Nam tiểu gia, Tự Hưng lầu, và Đại Á té Á, hiệu sang nhất Hà thành; đó là những hiệu cao lầu, cũng như các phòng ngủ, thi nhau mọc lên như nấm sau cái hôi dân Trung Quốc chạy loạn sang ta. Không có gì đáng kể, ngoài Asia mà cái sang trọng lịch sự cũng được người ta coi trọng ngang với cái vị ngon, và chúng ta sẽ có dịp trở lại sau này.

Trở lên, đây là tất cả những cao lầu của người Tàu ở Hanoi, của một giống người có lẽ hơi ai hết đã nâng việc làm thực lên mức một nghệ thuật hết sức phiêu toái, tỷ mỉ và cầu kỳ. Ngủ giường Phương Tây, lấy vợ Nhật-bản, ăn thức ăn Tàu... Có dân nào vừa thanh cao trong chén rượu hâm nóng trên tuyêt, hay trong chén trà núi Vũ di pha vào chén sứ men như ngọc thạch, lại vừa bẽ bợn, thèm mửa trong những bữa tiệc đầy hàng chục món, cầu kỳ đến bất một giống nhái ở Hồ Nam, gầy bụng lấy nguyên miếng mỡ đè nén với nước dùng? Thật là từ đâu nợ đến đâu kia, dùng hết cả giác quan và tim hết cả cảm giác của linh hồn và của thân thể.

Muốn thử bạn xa, hay dài một

Sắp có bán
gia Op50

VÓ' LÒNG
của
đỗ đức thu

Có in riêng một số rất ít bằng giấy dó
có chữ ký của tác giả. Giá mỗi cuốn 1p20

ĐỜI NAY XUẤT BẢN

CHUYÊN

Bà đẹp
chín nghìn

LINH

DÂN-DỊ

— Nay ông «xếp-tanh» ơi,
có người vừa ngã xuống
dường tàu hỏa đấy.

— Có chắc không?

— Thị chính tay tôi rẩy nó
xuống mà li.

người khách quý, hoặc trong một dịp long trọng hay đặc biệt nào đó, người của Hanoi chỉ biết đưa nhau đến một trong những hiệu cao lầu ấy. Nhưng cũng chỉ ở những trường hợp ấy thôi; có lẽ vì ăn luôn những thức ăn kỳ và nhiều vị ấy chóng chán, hay có lẽ cũng vì cái tiền có đôi chút hơi cao. Còn trong những lúc thường, lúc đi chơi mát vần vơ, hay ở các rạp tuồng, bóng di ra, người Hanoi ưa đến những chỗ khác hơn: những hiệu nem, hiệu phở, hiệu cháo lòng, nhỏ, giải giác khắp các phố, phần nhiều của người ta trông nom; ở đây, với một vài hào, họ đã có thể có đám ba món dễ ăn, một cát rượu Vạn Diên hay cát rượu Con Hươu, vài lá rau thơm quen thuộc, dè khè khà nhầm nháu cái thủ đi ăn hiệu. Ở đây, mới hội họp tất cả Hanoi, sang cũng như hèn, dù các hàng người, từ ông trùm già giàu có đến nhà văn sĩ nghèo nàn, trong cái hoạt động vui vẻ và cái không khí đặc biệt của Hanoi.

Thạch-Lam

(1) — Các chả quay của hiệu này bao giờ cũng mềm, cũng béo, và cũng ngọt như thế, bắt cứ lúc nào và màu nào. Àn con chim quay hôm nay mà tưởng như vẫn ăn con chim quay hôm qua. Cái «đầu hàng» ấy là một trong những cái đầu hàng của hiệu và cũng là một cái bi quyết riêng của các đầu bếp Tàu. Cái bi quyết «quay chim» đó tôi vì các bà nội trợ annam muốn chiều chồng mà bày tỏ ra đây: một cái chảo to, sâu lồng, mở dày đến miếng (họ nói là mỡ), nhưng tôi chắc cũng có một phần dầu, để cho rõ nóng sôi; con chim sửa soạn đầu đấy, — một ít húng lú cho thơm chả — chỉ còn việc đem dùng ngập vào chảo mỡ, liệu vừa được, vàng da chín thịt, thì với ra. Cái lỗi này nếu làm một, hai con thì tốt mỡ, nhưng mỡ đó có lẽ vẫn dùng được. Chả quay nhiều phải châm son, nếu chim đã có chả chát thì bi quyết giới cũng chẳng làm cho ngọt được.

T.L.

Ở CHÂN núi Bài thơ (cái tên núi đẹp quá gần Hongay, có một ngôi đèn nhỏ. Ngôi đèn ấy bể ngoài trông không khác gì các ngôi đèn khác, cũng hương khói nghi ngút như một cái nhà bếp, cũng vàng, hương, mũ, bài bằng giấy bày la liệt như một hàng mā. Nhưng theo bà đồng An, người ngồi hầu các thánh ở đấy, gối, nệm hắng ngày của các cô, các cậu ở đấy, thì ngôi đèn có một điều khác thường, là các «đức thánh» ở đấy, nói trộm phép các ngài, linh thiêng lâm.

Tuy các bà đồng khác đều nói đèn của các bà đều có điều khác thường như vậy cả, các cậu nói ấy cũng không làm giảm giá các vị thánh phù hộ cho bà đồng An tí náo.

Nhờ vậy, từ trước đến nay, ngôi đèn của bà đồng người đến lễ và bà làm ăn mỗi ngày một phát đạt.

Một hôm, gần đây, bà quen mui lên đồng hầu bóng các giá. Nào bà lên đồng cỏ, trốn eo như gái lộn chồn nào bà lên đồng mắm, múa kiếm như tướng tuồng Quảng-lạc, trong khi cung văn náo những cung đàn nhí nhảnh như điệu nhảy đậm. Sau khi đã múa may hết rồi, bà đồng mới giờ đến cái phương pháp cuối cùng, bao giờ cũng hiệu nghiệm, để ra oai với bọn con công đệ tử đương xúm chung quanh khen bà đẹp những ba vạn với chín nghìn.

Bà lấy một cái giày lụa dài, bà xoắn nó lại, rồi bà đem nó khắt

lấy cõi bà. Bọn đệ tử lấy làm khâm phục, suýt soa bảo nhau: « Ngài thiêng thật! »

Bỗng mặt bà đồng, nghĩa là mặt thánh, đỏ gay lên, sưng phù ra. Con công đệ tử lại càng phục, thi thầm với nhau: « Thánh chứ người trần thiết chết ngạt rồi còn gì! »

Vừa nói xong, thánh ngã vật ra, nằm sóng soài như người bị thắt cổ chết thật rồi. Bọn con công với vang đồ xô lại, kề tháo giày, người lay gọi, một hồi lâu thánh mới hồi tỉnh.

Bọn con công lấy làm sung sướng

XA GẦN

vì đã cứu được thánh thoát chết. Nhưng có người bảo thánh có chết đâu, chính bà đồng bị thánh phạt vì trong người bà hôm đó không được thánh tịnh lấm. Lại có người bảo rằng không phải, vì nếu bà không thành tịnh mà thánh thiêng thật thì sao thánh không vội ngay bà từ trước mà phải đợi đến lúc bà lấy giấy thất cõ.

Vậy thi thánh không thiêng, mà chính cái giấy kia thiêng rồi. Có lẽ hẳn, vì giả thử cho ngay thánh vào cái giấy trong lồng ấy rồi tháo nó lại, thi đến thánh cũng chết nữa là bà đồng.

T. VÂN

Bà lang thánh

BÀ CỤ Phẩm ở Vinh là một đệ tử chăm dì lẽ bái. Nếu cứ thế mãi thi cũng chẳng sao, tuy đe

thời giờ lẽ bái mà đi buôn bán thi vẫn hơn — vì bà cụ buôn bán ở các chợ Vinh. Nhưng bà cụ lại không chịu phục thánh chỉ là thánh để cho các đệ tử lẽ bái suông, bà còn muốn thánh là bà lang thánh nữa thế mới chết thánh — hoặc giả thánh muốn tự nhận là bà lang chẳng!

Xét cho cùng thi đấu thế, thánh cũng không có lỗi to lắm. Người trần mắt thịt chả chán đưa chẳng biết thuốc là gì, chẳng học thuốc bao giờ mà cũng mở hiệu bốc thuốc, cho thuốc đó ư? Lầm đưa lại nhờ về cái lưỡi và lợi dụng lòng tin nhiệm của người mình rất dễ tin mà làm nên giàu có nữa. Vậy trong những lúc mê man trong hương trầm, trong tiếng đàn ngọt bát bay, thánh có cao hứng cho đơn — mà lại cho đơn không lấy tiền, không có mục đích lừa dối — thiết tưởng tội thánh còn nhẹ gấp mấy tội người.

Tôi lạm bàn với thánh điều này, phải thi thánh để, mà không phải thi thánh cũng đại xá đi cho, chứ đừng chấp nhè: là thánh nên đi học thuốc để thi đậu bác sĩ đã rồi hãy lên đồng cho thuốc. Lúc đó đậu có mười bà cụ Phẩm ngộ thuốc thánh mà chết ngoéo cũng chẳng ai làm gì, nói gì được thánh, vì thánh đã là docteur, thánh có bằng cấp hẳn hoi rồi.

K. H.

Thánh ra oai

Báo Đông Pháp vừa mới đăng:
HONGAY — Hôm qua người ta đồ xô nhau lên đèn bà đồng An ở chân núi Bài thơ xem một vụ lén

đồng suýt chết. Xùm quanh bà đồng, kẻ cầm tóc mai người lôi tóc gác gọi, trong điện thi tiếng chuông đồ hồi, tiếng khấn khóng ngọt.

Nguyên bà đồng An lên đồng thường khi vẫn không việc gì, vì nó là một nghề của bà. Hôm qua cũng như mọi khi trong lúc các giá bóng lén, các ngài định ra oai cho các con công đệ tử biết tay.

Không biết lần này giá bóng ông bà nào ốp, sau khi soán giấy lụa thất cõ được một chốc, người ta thấy mặt bà đồng sưng lên, hơi thở dần dần yếu và nắm vật xuống đất bất tỉnh. Người ta vội vàng tháo giấy cõ ra song lúng túng mãi phải dùng dao cắt đứt ra rồi kê gọi người kêu hồi lâu mới tỉnh.

Theo lời các con công đệ tử có lẽ tại bà đồng người không được «sach» lắm, nên thánh «phạt».

Thường thường các bà lên đồng thất cõ, thì họ đã cần thận thắt nút ngược cái giấy lưng, để dấu có kéo mạnh hai đầu cũng không việc gì. Lần này ý hẳn bà Đồng An muốn khoe cái tài đặc biệt hơn người, nên mới xảy ra nồng nỗi thế.

Chỉ từ một điều là thánh đã phạt thi sao không phạt cho nó chót, nghĩa là đè bà đồng An thực hành một cách triệt để và thiết thực cái phép thất cõ ấy. Và nếu các bà đồng lên đồng thất cõ mà không trở về dương gian nữa thì thật cũng là cái may (không phải cho các bà đồng, tất nhiên), cho nhiều người khác.

T. S.

THÀY — Bính, một năm có mấy mùa ?

BÍNH — Thưa thầy một năm có bốn mùa à.

THÀY — Ủ được, vậy mùa này là mùa gì ?

BÍNH (Nhanh nhều) — Thưa thầy mùa này là mùa mít và mùa dứa à.

THÀY — !!!

TÂY UÊ

(Theo tin các báo)

♦♦

Chính phủ Pháp, trên đường cải cách,

Để mắt nhìn tới ngã Bội Tinh,

Thấy nhiều tiểu tốt vô danh

Cũng deo Bắc Đầu vung vinh với dời.

Nào văn sĩ vùi nơi xó tối

Chẳng ai thèm biết tuổi biết tên;

Nào phuơng nghệ sĩ vô duyên,

Xưa nay chẳng thấy ai khen tài tình;

Nào họa sĩ hữu danh vô thực,

Chưa trưng bày một bức tranh eon;

Nhà kỹ nghệ chỉ tài... vụ lợi,

Chẳng công lao gì với non sông;

Người rờm nọ kẻ « yêng hùng »

Xét xem sự trạng quả không ra tuồng...

Lại có kẻ vốn phuơng ô trọc

Chỉ vung tiền mà bốc cõng danh ;

Nào phuơng chúa chủ em anh,

Bám nòi thế lực mà thành vinh hoa ;

Bấy nhiêu hạng, con nhà bì ồi,

Ngực deo băng đở chó sao dang !

Nếu nay soát lại số vàng

Cốt đem tẩy bớt những phuơng hư danh

Để Bắc Đầu bội tình quý giá

Xứng với người đức cả, công to.

Chẳng đem phán phát xô bồ,

Ai ai cũng có, tất cho là nhảm.

TÚ MỜI.

Các bạn đón xem

LỦ'A THIÊNG

gia 1p.00

THƠ HUY CÂN

THẮNG ĂN CẮP GÀ VÀ BÀ GIÀ ĐẠO DỨC

Truyện xưa: Có một bà già, người chất phác, tính hiền hòa, từ bi. Từ tuổi xanh đến khi đầu bạc, miệng không hề nói ác, nói chua; chẳng hề chửi lòn, đong đưa, chẳng hề to tiếng rầy rà cùng ai. Bà lão ấy có người hàng xóm, là một tay bài bợm gian ngoan, thường khi tung quần làm càn, Sống về trộm cắp quanh làng gần xa. Của hàng xóm anh ta chẳng nề, chỉ chuyên môn bẫy què, bắt gà. Nhiều người mất của, sót sa, Ra công chửi bới ông cha bằng thừa. Duy chỉ có bà già đạo đức, chẳng kêu ca rầy rút nửa lời. Nghĩ rằng: Của đã mất rồi, Nói ra mang tiếng lâm nhời, hờn ai. Vả chẳng việc trên đời thiện ác, đã có Trời thường phạt công minh. Ở hiền nhưng chẳng gặp lành, Bà già buôn bực vì anh láng điếc. Thường vẫn giờ khoé riêng quay quắt và quen mến đi bắt trộm gà. Chẳng thương, chẳng nề bà già. (Xưa nay trộm cướp dễ mà thương ai !).

Một ngày kia, hắn trời quả báo. Chú trích ta đau bão dỗi điện. Trên giường quần quại kêu rên Vì cơn đau sót như xiên can tràng. Bệnh trầm trọng thuốc thang chẳng đỡ, Sống dở mà chết dở, không xong. Một đêm, trong giấc mơ mòng, Anh ta chợt thấy Thủ-Công hiện về, Truyện rằng: « Mi hãy nghe ta bảo, Mi ôm vì tội báo oan già, Bấy lâu trộm chó bắt gà, An không ăn hỏng sót sa lòng người. Kẻ ngoái ngoắt réo lời tàn tệ, Tôi nhà mi được nhẹ thênh thênh.

Duy bà hàng xóm hiền lành, Mắt nhiều, vẫn thản nhiên, hình như không, Nên mi mới mọc lông trong bụng, Khiến bệnh tình trầm trọng, lâm nguy. Mi muốn sống, phải nắn ni, Xin bà ta chửi, tức thì bệnh thuyền. Thắng ăn trộm sáng liền sai vợ Kiếm cối trầu vội vã đem sang Nhà bà hàng xóm kêu van, Cầu vái cầu chửi làm thang cứu chồng. Nhưng bà lão một lòng từ tạ Rằng: « Suốt đời già chả chửi ai; Lời thề này nếu đơn sai, Quý thần nào chứng, tội trời ai mang! » Chỉ chàng cố kêu thương van vỉ: « Chồng bắt lương tội kẽ dã nhiều, Bấy giờ cực khổ đến diệu, Trời làm tính mệnh xem chiêu sắp nguy » Bà già thấy nắn nì nói mãi, Động từ tâm nghĩ lại thương tình. Phải dành réo chính tục danh Chửi thắng ăn trộm dành hanh mấy lời. Thắng ôm bỗng thấy người rao rực, Rồi nôn ra hàng vực... lồng gà. Người như trút gánh nặng ra, Thấy mình nhẹ nhõm, bệnh ma giảm nhiều. Ngày ngày được vài liều thuốc... chửi. Bệnh oái oăm hóa khỏi dần dần.

Truyện đồn khắp chốn thôn dân, Những mõm danh đá xa gần bao nhau: Dù mắt trộm rất đau cũng chẳng Thốt nửa lời chửi mắng chua cay, Rồi phường trộm cắp xưa nay Sợ nguy tính mệnh, phải xoay đổi nghề. Thấy cửa rơi chẳng hề ai ngó, Nhà ban đêm cửa ngỏ không cài Người ta vui sống êm đềm, Bình an vô sự như thời Thuấn, Nghiêu.

TÚ MƠ

COURS PAR CORRESPONDANCE

Anglais-Français, Italien, Allemand, Chinois, Cantonais, Anglais commercial, Comptabilité anglaise, Éducation physique, Méthode complète, rapide et pratique en 3 mois à la portée de toute intelligence et de tout âge. Demander le programme.

M. Nguyễn Tài Tú

Professeur des Lettres et des Langues Etrangères
107 Rue Guillaume Martin — SAIGON

CẦU

Cầu không có đuôi, bên nào người ta cũng gọi đầu cầu. Cầu là cái gach nối của hai con đường chạy nhiều và rộng chừng dã mèo mỗi. Đường dù quyền được diu dở lúc qua sông. Lúc hai con đường đến sông không gặp được cầu, thế nào cũng có cặp nhân tình đứng hai phương nhìn nhau lung lهو.

Người đi qua cầu thường trông xuống, người dưới cầu thường nhìn lên. Người không đặt chân lên cầu thường biết cầu hơn người qua lại. Vì thế ơn của cầu có ai nhắc đến đâu?

Người ta chỉ biết có cầu lúc cầu mới làm xong, hay lúc cầu bị trôi đi không còn nữa. Giữa hai thời ấy, có cầu người đời cũng tưởng như không.

Công việc của cầu là che một khúc sông và kiếp kiếp cong lưng làm đầy tó.

Đáng điệu người qua cầu khác hẳn với người đi trên đường cái quan. Họ tự nhiên cảm thấy đi cao trên muôn vật và tâm hồn xúc động họ tự tin mình là một nhà thơ. Chỉ vì qua cầu họ được thấy nhiều cảnh đổi thay hon nơi bình đìa. Hay ít nữa họ cũng đưa tầm mắt theo được một dòng sông.

Vì thế người qua cầu bước chậm chàm như cố kéo đường dài thêm. Và nếu có người dừng lại giữa cầu nhìn bỗng lóng ta hay tin người ấy đang bẩn khoăn hay vơ vẩn. Người hóng mát chỉ biết dừng giữa cầu để nhìn người lại qua.

Qua cầu là xong người ta mới ngoái lại nhìn cầu vì đi trên cầu người ta có biết hình dạng của cầu đâu.

Từ cầu đồ sộ dài hàng cây số, đến cầu tí hon chỉ một cây tre, người ta cũng gọi là cầu. Qua được sông, người ta đã biết có cầu. Sức nhỏ to của cầu vẫn không được phản chú ý. Người ta không cần đặt nhiều chữ để tùy hợp theo nhiều cầu khác nhau. Vì như thế người ta sợ tủi cho... không phải cho cầu, nhưng cho sông. Ai cũng biết chính dòng sông đã bắt buộc bể dài ngắn hay vê rộng cao của cầu.

Một dòng sông thiếu cầu là một dòng sông chết. Và cảnh hai bên bờ cũng chết như dòng sông.

Người ta thường mượn cảnh cầu để than thở với tình nhân. Vì chính cầu đã tự hiện một nơi hẹn hò rất đẹp. Tim núi sông để thè hay để lâm chung lại chuyện quá đỗi dâng.

Trầm cảm tình nhân qua cầu có được một cặp nhứ cầu không. Một cặp ? không chắc, nhưng một người thi có. Người ấy nhớ cầu để hồi tưởng chuyện ân ái trên cầu đã lạt phai.

THANH-TỊNH

DOCTEUR
NG. MANH THAN
CLINIQUE ET MATERNITÉ
CABINET MÉDICAL

49-51 Avenue du Grand-Bouddha

Téléphone 830

Médecine générale et infantile

Dermato - vénérologie

Rayons X — Rayons U. — V et I-R

Diathermie — Ondes Courtes

Courants Galvano — Faradiques

CONSULTATIONS

Matin : 8h. à 11h.

Soir : 3h. à 6h.

MỘT CÁCH LUYỆN TẬP VIẾT VĂN DỊCH

DỊCH văn ngoại quốc cũng như đọc và thưởng thức những bản dịch ấy, có thể coi là một phương tiện trực tiếp để đào luyện văn chương.

Sự để tâm thu gọn lời văn, sự bắt buộc phải lựa chọn tiếng đúng, phải thay đổi điều văn, phải uốn nắn hình thể lời văn của mình theo hình thể câu văn của người khác, bằng ấy điều khiến cho sự dịch văn là một cách linh hoạt để học tập nghệ thuật viết văn.

Sự cố gắng liên tiếp để vượt qua nỗi khó khăn về cách phô diễn đó, không những chỉ là một công việc có ích cho dịch giả, mà đến ngay sự đọc bản văn dịch cũng có thể là một cách tập văn quý báu cho hết mọi người.

Nhà văn sĩ Rivarol cũng nghĩ thế. Ông nói: « Văn ngữ nước Pháp sở dĩ hưởng được sự hoàn toàn chỉ vì đã sang các nước lân bang để trao đổi và để nhận thức những chân giá trị của mình; vì đã lục lợi trong kho tàng cổ-diễn.

La-mã, Hy-lạp, và vì đã tìm những giới hạn nó phân biệt tiếng Pháp với tiếng các nước ngoại. Duy chỉ có sự dịch văn là giúp cho tiếng Pháp những ích lợi đó. Một thứ văn ngoại quốc khi đưa ra toàn những cái khó rất kỹ khu cho một nhà dịch giả có tài, thi khác nào như thử thách nhà dịch giả về dù các chiêu vây; người dịch văn biết ngay được tiếng nước mình có thể đạt được tới đâu, hoặc những cái khó nào không thể đạt được; người ấy dùng mắt hết những của sở hữu, nhưng người ấy tăng thêm lực lượng cho mình, nhất là khi người ấy dịch những tác phẩm của tri tuồng tượng.

XÃ-XỆ TẬP KIỂU
Tự duyên ngắn ngủi có ngắn
Ấy thôi...

nhiều tác phẩm này ruồng phá những cái khuôn cùm của phép hành văn theo meo luật và khiến cho văn ngữ thêm cánh bay lên». (1)

Hết thảy các văn hào thi sĩ nước Pháp, từ Ronsard đến Chateaubriand, đều khuyên nên lấy sự dịch văn làm một phương tiện tốt nhất để luyện tập ngồi bút.

« Phần lớn nhất nhờ sự dịch các văn gia cổ-diễn mà Malherbe có thể đem sự đúng mầu mực và về thanh lịch vào cho văn ngữ nước ta (lời Victor Vaillant) . . . Malherbe nhận rằng bao nhiêu công phu và bao nhiêu sức cố gắng vật vả của tinh thần đã đem ra để phóng lại những vẻ đẹp của một văn hào cổ-diễn, ấy là bấy nhiêu phép kỳ diệu để uốn nắn ngồi bút và để làm tươi đẹp cho lời văn ». Trả lời những người hỏi ông rằng muốn viết văn hay thi p hát theo những cách thức nào, Malherbe bảo: nên đọc một bản văn óng đã dịch.

Trong việc dịch, có hai điều này phải cân nhắc: một là lời văn, hai là tài liệu. Nếu đó là một bài thơ lời văn là quan trọng nhất. Nếu đó là lịch sử thi phần tài liệu trong đó cũng đáng để tâm như lời văn.

Một bản văn dịch hay, có thể là một bản dựng những tiếng dịch làm lõn. Đối với một độc giả có tâm tư nghệ sĩ, một bản dịch dung công giữ lấy cái vị đậm đà của nguyên văn, thì dù có chỗ dịch lầm cũng vẫn có giá trị hơn một bản dịch nhạt màu tuy rất đúng...

Một bản dịch trước hết phải là một công trình chủ trọng đến lời văn (2). Đó là điều chúng ta cần hơn cả. Những nhà dịch giả hay nhất không phải là những nhà chuyên môn khéo về meo luật, cũng không phải những nhà thông thái, nhưng chính là các nghệ sĩ văn giả. Các giáo sư chuyên môn thạo về nghĩa lừng câu, nhưng ít khi sành về lời văn. Mà những văn dịch có tiếng nhất xưa nay cũng đều do tay bọn văn sĩ hết.

1) Rivarol, lời tựa cuốn l'Enfer.

2) Lời văn đây là lời văn mạnh mẽ, có đặc tính, có màu v.v rõ rệt. Xin chờ hiểu lầm với thứ văn chen chúc, mềm nhũn, đọc lên xuôi tai và có một điệu du dương rẽ tiền.

CHỮA CHẤT

Mùa thu đã đến... Cả người tôi

Hoảng hốt như thu đã hết rồi :

Lo lắng giờ thay cho ngóng đợi.

Thu làm tôi cực quá đi thôi !

Mắt mờ to luôn chưa, chưa nhiều

Những hình ảo là, sắc xiêu xiêu :

Tai bên linh thính lo thâu góp

Những diệu lý sầu, tiếng tịch liêu.

Lồng ngực phồng to ráng hít vào :

Phòi ghi không-khí đến nôn nao.

Da tê xúc động niềm thương nhớ ;

Máu động hương thu sắc bớt đảo...

Đi mãi ngoài không, chẳng ở nhà,

Bầu trời, áo mỏng để lót da :

Hơi thu ấm áp như hơi thịt;

Tôi dựa vào thu dịu lâm mà !

TẾ-HANH

♦♦

SÔNG VỐI

Trong tôi vắng vắng dư vang

Điều luôn của lá thu vàng rơi thưa.

Trong tôi thoang thoảng hương đưa

Cỏ hoa tàn cũ, mộng xưa vẫn mầu...

Mây trời nêu đậm bóng thương đau,

Lá hoa héo rủ, nắng nhão mòn tơ.

Hơi sương nhỏ lạnh lòng thơ,

Tôi nghe ron ngợp nước mờ nao nao...

Biết lý tự họp thời nào,

Thương vương khắp nẻo, nhở bao tứ bề...

— Thu đi lâu quá không về;

Lòng chờ vội sông giữa hè át thu...

TẾ-HANH

Sự dịch văn là một công việc

lớn. Một nhà văn cổ Pháp đã nói: « Tôi mạnh bạo công bố rằng công việc dịch là việc lớn lao hơn công việc sáng tác gấp bội phần. Tôi dám nói thế vì tôi đã thử và đã làm việc trên cũng như việc dưới.. . Việc ấy (việc dịch văn) thường có phần can đảm hơn là sự thường công, và có ngàn lần khó nhọc trong sự nói theo đường đi của người khác hơn là cứ tự do di con đường của mình. »

A.ALBALAT

(Comment on devient écrivain)

T.L. dịch

DOCTEUR

CAO XUÂN CẨM

De la Faculté de Paris. Ancien Médecin Chargé de l'Institut antivénérien de Hué Chữa đủ mọi bệnh. Chuyên-trị Nội thương và bệnh Hో-liêu

Khám bệnh tại —————

153 Henri d'Orléans — Hanoi

P ố ửa Bô g, cạnh hội

lợp - Thiện) có phòng

————— đường bệnh

Sách :

NÓI CHUYỆN NUÔI CON

bán tại hiệu Thụy-Ký 98 Hàng

Gai (Rue du Chanvre), Hanoi

Giá Op.35 một quyển

VOI! CHÓ!

Kể lên Voi ! Người xuống Chó !
người lấy vợ đè làm đĩ và
một người lấy đĩ làm vợ
Bao nhiêu sự ly kỳ nữa trong

Danh Vọng

(tác phẩm của Nguyễn Tô)

Sách IN TRONG LOẠI « BẾP »
hơn 100 trang 0p40 trước bảo đảm 0.16
Là người sành đọc chuyện,
chó quên :

GIÓ NÚI

(của Nguyễn Ngọc Cầm)
tiễn tình sử lâm ly hờ hững ở đời người
trên 100 trang : giá 0p40 trước 0p16

ĐEN THÌ

(của Nguyễn Văn Phúc)
tả rõ những cách YÊU của con gái con rể
nêu hết cho đỡ khổ vì yêu
In đẹp gần 100 trang : 0p38 trước 0p16

MỘT ĐỜI TÌNH

(của Trịnh Thực)
In đẹp : 0p25, trước bảo đảm 0p14
Mua sách lẻ bằng tem. Thư, mandat để:
M. le Directeur de

L'ASIATIC IMPRIMERIE

17 Rue Emile Nolly HANOI
(cạnh kho lục bộ Hàng Bún)

HO LAO

cảm tạ !

Phụ chung le 1er Juillet 1940

A. Monsieur LÊ XUÂN KHÔI

Directeur ĐẠI-Á Y-VIỆN

14 ter, phố Hàng Than Hanoi

... cháu đã khỏe ho, hết đờm, và chỉ huyết.
Đã chiếu điện lại, thử kỹ quan đốc đã nhận
là : « hết trùng L o - l ». Bệnh cháu, chúng
tôi đã tưởng gần vào cái cảnh : của hết
người chết, thì gấp được ngài cứu sống...
ông ngài thề như trời bắc. Vậy xin có lời
ra cảm tạ ngài... DÔ VĂN PHA
Cựu lý-trưởng Ph-chung, Hoài-Đức Haddong

Tourane, le 18 Juillet 1940

... Lúc sinh nở, nhà tôi cũng vì chứng
ho ống mà ti nữa thiệt mạng, sau ứ uống
thuốc loài, dù các mặt, tốn khá tiền,
nhưng cũng vô hiệu. Cho đến khi dùng
thuốc của ngài, lúc ấy mới đỡ, và khỏi
hắn... NGUYỄN VĂN HÓA

Secrétaire-comptable, Service de la Voie
Tourane

LỜI NHÀ THUỐC.—Những lần cảm tạ
như thế từ xưa tới nay, cũng dù để các
ngài tin cậy. Vậy ai có bệnh kíp dùng: Cao
Ho Lao, thù lợn 10000 nhô 5p50; Người trú
Lao thù lợn 5p00 nhô 3p0. Ông ta gởi lãnh
hóa giao ngan. Đại-ý: MAI LINH Haiphong
Còn nhiều nơi nữa, khắp Đông-Pháp. Thư
hỏi, định timbre trả lời.

Lời giao cản kíp : Gần đây nhiều kẻ thấy
thuốc Ho Lao Đại-Á danh vang từ xứ họ
cũng chế Cao Ho Lao để bán, hỏng kiêm
gi, và lửa dối đồng bào. Vậy các ngài nên
phản kíp : thật, giả, kéo lầm !

Thư, Mandat, xin để cho :

M. Lê xuân Khôi

B A giáo Liêm đã thân
mật nói :

— Thưa bà, đáng lẽ
chúng tôi cũng không vào Sams-
son làm gì, nhưng...

Bà ngừng hàn lại vì vừa bị
ông giáo ngồi bê bối mạnh
vào lưng ra hiệu bảo im. Bà
nhớ buổi tối hôm qua và buổi
sáng hôm nay chồng đã dặn đi
dặn lại mãi rằng ngồi trên xe
lửa không nên trống chuyện mà
sinh lúy vào mình. Dẫu sao bà
cũng tức tối đã bị ngắt, dù bị
ngắt một cách thăm kín, và không
chịu得起 câu chuyện cụt lùn,
bà nhanh trí xoay ngay nó đi
dường khác.

— Nhưng nhà tôi cứ bày vè ra
đi nghỉ mát với tắm bể.

Ông giáo cười làm lành :

— Đi nghỉ mát sao lại gọi là
bày vè được ?

Bà giáo làm bầm : « Hừ ! nghỉ
mát ! » Rồi, chứng cho bõ tức, bà
vò tưối tinh bão chồng :

— Nay mình, mình nhường
chỗ cho bà...

— Vâng, xin mời bà.

Liêm thành thực, vui vẻ đứng
đẩy bước qua cái bồ lớn và di
ra chỗ đầu toa góp chuyện với
Thi và Thiên. Người đàn bà vội
vàng từ chối :

— Ấy, xin mời ông cứ ngồi,
tôi đứng cũng được mà !

Nhưng bà tiếp luôn :

— Xin cảm ơn ông.

Rồi khó khăn len vào ngồi bên
bà Liêm. Bà này như chợt nhớ
ra, hỏi :

— Nhưng kia ! còn ông đâu ?

— Thưa bà, nhà tôi về ngay
rồi à. Ông nhà bạn làm à. Xem sao
rồi nhà tôi sẽ vào sau.

Bà Thiên hỏi :

— Thưa bà, các cô này...

Bà định nói : là con bà, nhưng
nhận ngay thấy rằng bà kia còn
trẻ lắm mà ba thiêu nǚ dương
thì thăm và khúc khích trò
chuyện với nhau lại đã lớn tuổi,
nên vội ngưng lại. Bà kia cũng
trả lời :

— Thưa, bà vàng, các cô em
nhà tôi đây à. Cậu này (trở một
trong hai cậu khoảng mười ba,
mười bốn tuổi) cũng là em nhà
tôi. Còn cháu Khoa đây là con
anh nhà tôi. Năm nay cháu đã
đi thi tốt nghiệp nhưng rớt.

Khoa, người nhu mì và xinh
xắn khỏe mạnh, nghe thím nói
đến mình, thì má và tai đỏ ửng
lên.

Một bà to béo phoph pháp ngồi
ở hàng ghế đối diện từ nay vẫn
tay lơ đãng phe phẩy cái quạt
hói, mắt và tai đẽ cả vào câu
chuyện của bọn kia, hống bàn
góp :

— Thắng Hồng nhà tôi năm

NGHỈ MÁT

Truyện vui của Khái-Hưng

(Tiếp theo)

nay cũng trượt, nó bảo vào phải
buồng một bà đầm dọc đích-tê,
nó không quen giọng đầm nên
viết nhiều phốt quá bị loại.

Bà tham Thiên binh phầm một
câu băng quơ :

— Sao không dè các ông An-
nam dọc đích-tê ? Trẻ nó nghe
hiều thế nào được tây với dầm ?

— Vâng, phải không thưa bà.

Bà Thi thấy cần phải nói :

— Cũng chả cứ. Năm nay học
trò trường nhà tôi cũng vào một
buồng có tay dọc đích-tê, thế mà
đi thi hai chục, đỗ tới mười hai
người.

Sự thực, bà cũng không rõ học
trò trường chồng bà vào buồng
có giáo viên Pháp hay Nam dọc
ám tâ. Bà chỉ mượn cái ý câu
chuyện của các bà kia để khoe
khoang trường mìn ở giữa đám
đông người mà thôi. Nhưng nói
buồng miệng, bà lo lắng, nhìn
ra phía Thiên và Thi, chỉ sợ
chồng thật thà cải chính thì
minh sẽ mất hết thể diện.

Bỗng một tiếng từ đâu đưa
tới : « Tàu chạy ! » Có sự lộn xộn
trong đám đông. Bà đốc Thi ngờ
ngác hỏi :

— Các anh ấy đâu cả ? Xuống
chưa ?

Nga đáp :

— Thưa bác, bác đốc với thầy
con xuống rồi à.

Bà tham Thiên ngó qua cửa sổ
xuống sân ga, và thấy ba người
đàn ông đương đứng nói chuyện.
Bà vội kêu :

— Chết chúa ! anh giáo còn
chưa lên tàu kia à ?

— Tôi lên đây !

Vừa nói Liêm vừa nhảy lên
toa, sau cái bắt tay từ biệt hai
bạn. Thiên nói với lên :

— Thời chào các bà di nghỉ
mát cho được may mắn nhé !

— Minh với anh đốc chong
chóng mà vào nhé ?

— Xin vâng.

Không ai nghe thấy tiếng còi,
xe hỏa từ từ đi.

— Au revoir !

— Bon voyage.

Nga và Nguyễn cố rướn người
và lách đầu giữa mấy người đàn
bà đê chào :

— Lay bac à, lay thày à !

Ra khỏi « gbi » xe chạy mau.
Tiếng nói chuyện lão xáo bị lát
trong tiếng rầm rầm của bánh

xe lăn trên đường sắt. Những
cái cười trở nên lặng lẽ. Mỗi lần
tới ga, tiếng người nói lại toa
rộng ra, bốc cao lên, y như ở
trong một tiệm nhảy mỗi khi
tiếng âm nhạc ầm ỹ vụt ngừng
lại. Cái cảm tưởng ấy trái ngược
hẳn với cái cảm tưởng về một
chuyến xe vắng : lúc xe dừng lại,
yên lặng vụt trở nên lạnh lung,
trống rỗng, và hành khách như
ngao ngán bối ngõ vừa lạc vào
một xứ xa lạ, vắng vẻ nào.

Phủ-Lý, rồi Nam-dinh, hành
khách với dần. Bây giờ thì ai
nấy đều có chỗ ngồi. Tới Ninh-
binh, xe đã hơi thênh thang, bà
ngồi ghế bên kia đã ngã lưng
được, đầu gối lén lòng con gái,
mắt thuỷ chập chờn muôn
ngủ. Bỗng, xe vừa dỗ lại ở
một ga, bà chồm dậy đột ngột
bởi sang phía bốn bà ngồi đổi
diện :

— Quản phủ nhà lâu nay có ra
choi Hà-nội không ạ ?

Bà tham đáp liền :

— Có đấy ạ, anh tôi mới ra
choi mấy hôm nay... Nhưng sao
bà lại biết anh tôi ?

— Quan phủ cùng học cao-
dâng với bà tôi.

— Thế à. Vậy bây giờ...

Không chờ đợi câu, bà kia trả
lời :

— Bây giờ nhà tôi làm tham tá
sở thương chính, nhà tôi phâ
ngang thi vào ngạch thương
chính, ngạch tây, bà vội thêm.

Bà đốc Thi nói chêm :

— Vậy ra ông nhà làm tham
doan.

Bà Thiên cho là bạn đã sơ ý
nói một câu khiếm nhã, liền
chữa :

— Thưa bà, làm tham tá
ngạch tây thì lương hẳn cao ?

— Cũng khâ ạ, nhất nhà chúng
tôi lại nhiều cháu.

— Thế thưa bà bà được bao
nhiều các cô, các cậu ?

— Cám ơn bà hỏi thăm, tôi
được chín cháu ạ, bốn trai, năm
gái.

— Quý hóa quá ! Thế thì lương
tháng ông nhà hẳn là cao lắm.
Những lương bà và các cô các
cậu cũng đã tới ba trăm rồi còn
gi. Cậu tham cháu mới có năm
cháu mà lương cũng đã gần bốn
trăm tất cả rồi.

— Vậy thưa bà ông tham làm

— Hai cô lợn Hàm-Rồng ư ?
Chưa trông thấy cầu Hàm-Rồng
lần nào ư ?

Nguyệt ranh mảnh trả lời:
— Thưa bà, cháu trông thấy
luôn, trông thấy trong carte-
postale.

Bà tham thương chính lại bắt
đầu tuôn sự biết rộng của bà ra.

Quả núi này đứng phía bên
kia sông nhìn sang thực giống
cái hàm rồng. Một lần tôi bảo tài
xế dừng ô tô dừng lại ngâm mãi,
vắng, quả thực cái hàm rồng
nhưng ngâm lấy cái cầu treo. Thưa
các bà, cầu treo này làm công
phu lâm đấy ạ. Nghe đâu hai,
ba ông kỹ sư đã dầm đầu xuống
sông Mã tự tử vì không xây nổi
cột cầu. Vì dưới đáy sông toàn
đá, nên không đào được. Với lại
nơi này cũng thiêng lắm... Mãi
sau, một ông kỹ sư cầu cống mới
nghỉ được cái lối cầu treo này.
Không có cột ạ, cầu chỉ treo lơ
lửng thôi ạ ! Tài lầm !

Xe vào cầu, bà ta trở ra phía
ngoài nói tiếp:

— Đây các bà coi, có tài
không ? Thực là cầu treo lơ lửng
giữa trời.

Ông giáo Liêm muốn trêu bà
ta cho bõ ghét, liền mỉm cười
hỏi :

— Thưa bà, bà nói nơi này
thiêng, vậy ra chỉ thiêng với cầu
có cột mà không thiêng với cầu
treo, vì cái cầu treo này đã làm
xong.

Câu hỏi đột ngột và có ý mỉa
mai, nhưng bà tham thương
chính cũng mau tri nghỉ ngay
câu đáp lại :

— Vâng, chính thế. Có dào hổ
chôn cột mới chạm long mạch
chứ. Còn treo thì việc gì !

Từ đó cho tới ga Thanh hóa,
bà tham thương chính hình như
có vẻ tức tối, không nói một câu
nào với ai nữa. Mà các bà kia
cũng im lặng sửa soạn hành lý
để sắp xuống. Mãi khi bà tham
nhẹ nhàng xách cái valy nhỏ
cùng con gái ra khỏi nhà ga, bà
giáo mới thở dài bảo chồng và
hai bạn :

— Góm ! thực là thoát nạn !
(Còn nữa) Khái-Hưng

TRICOTS CHEMISETTES

La seule maison qui pourrait
vous fournir ici, en Indochine
des articles en Bonneterie de
choix, en grosses quantités et
♦ au meilleurs prix. ♦

C'est la Manufacture
CU' GIOANH

60 - 70, Rue des Eventails, Hanoi

Fournisseur en Gros de tous les Magasins et Bazaars du pays.

ở sở nào ạ ?

— Thưa bà, bà hỏi nhà tôi hay
cậu cháu ạ ? Nhà tôi thì làm
tham tá phủ Toàn quyền, còn
cậu cháu làm tham tá sở giày
thép.

Bà cười nói tiếp :

— Sở Toàn quyền tuy nghe tên
thì to đấy, nhưng lương lậu chả
được bao, cậu cháu thì tuy chỉ
làm sở giày thép, nhưng lại ăn
lương ngạch tay.

— À, ông tham sở giày thép,
vậy có phải ông tham Đông
không ạ ?

— Vâng, chính phải đấy, bà
biết cậu cháu ? Cậu cháu là em
con chú con bác với tôi...

Tiếng xe lửa đều đều vang lên
khiến các bà phải cất cao mĩ
giọng trong câu chuyện. Thành
thủ lúc tới ga, xe dừng lại, các
bà nói như có vẻ diễn thuyết, và
phải vội vàng im ngay lại một
giây để đổi sang giọng thường.

Bà giáo Liêm xưa nay vẫn
không ưa bà tham Thiên vì nỗi
bà này hay có tính khoe khoang
họ hàng cao quý, nào anh phủ
nó, nào bác án kia, rồi chú tham
rồi cậu đốc hàng tràng. Lần này
vì trong khi xe chạy bà tham như
thết to các chức tước lên, bà
giáo càng thấy do đáng quâ. Bà
liền phá ngang câu chuyện và
hỏi :

— Thưa bà, bà vào Sầm-son ?

— Vâng, tôi vào Sầm-son. Năm
nào tôi cũng vào Sầm-son nghỉ
mát ít ra là một tháng.

Bà cười, thêm :

— Thưa các bà, tôi nghiên
Sầm-son mất rồi, năm nào không
vào không yên tâm được, tưởng
như bệnh nó sắp kéo đến rầm
rầm.

Bà Thi túm túm cười ngầm
nghĩa tẩm thân pháp pháp và da
đe hòng hảo của bà tham thương

chính. Bà Thiên quay lại nói
với bà ngồi bên :

— Vậy ra chúng ta vào Sầm-
son cả.

Bà tham thương chính hỏi :

— Thưa các bà ở villa nào ạ ?

Bà tham Thiên nhìn bà đốc
Thi, bà đốc Thi nhìn bà giáo
Liêm. Bà này đáp :

— Thưa bà chúng tôi mượn
người bà con ở trong ấy thuê
hộ, hiện cũng chưa biết villa ấy
tên là gì và ở đâu.

Rồi bà quay lại hỏi chồng :

— Minh có biết villa gì không ?

— Tôi cũng không biết. Hình
như ở phía sau chợ.

Bà tham thương chính muốn
tỏ rằng mình thông thạo Sầm-
son :

— Phía chợ ? Villa Ich Phong
chẳng ? Hay villa của bà Bạch-
Yến đây ?

— Không phải đâu ạ.

— Còn bà ? Bà ở villa nào ?

Bà tham thương chính quay
sang hỏi người đàn bà cùng đi
và ngồi bên bà thiếu nữ. Bà này
đáp :

— Tôi ở nhờ nhà một người
bà con ạ.

— Tôi thì tôi ở villa nhà. Ở
villa nhà được một điều tiện lợi
là chả phải mang gì đi theo, ở
trong ấy đã sẵn sàng có đủ hết
các thức.

Bà như tự hào vì những sự
phong lưu, những điều biết rộng
của bà, nên vui miệng đe câu
chuyện cứ theo đà tuôn ra :

— Với lại các bà đem vào làm
gì nhiều đồ đặc cho nặng nhọc,
ở các villa cho thuê họ sắm đủ
các thức từ cái giường lò xo cho
chí cái thia cà phê, chả thiếu một
thứ gì. Nào khăn giài giường,
nào khăn bàn, khăn ăn, nào nồi,
niêu, xoong, chảo, dao, thớt, dĩa,
bát. Ở lâm villa đĩa bát lại sang

trong và nhiều nữa, mười hai
người ăn cũng đủ dồ. Có khi có
cái Eau courante và douche.

Sự thông thạo của bà như đẽ
bep các bà kia xuống, nhất lần
này lại là lần đầu các bà ấy miễn
cưỡng di nghỉ mát.

— Vâng, di nghỉ mát, các bà
chỉ đem một valy quần áo trong
đó có một vài cái maillot là đủ
lắm rồi, can chi phải mang theo
bồ nô bồ kia cho thêm nặng. Có
ngày xưa kia thì mới cần phải
đem đủ thứ vì ngày ấy các villa
còn thiêng thốn, đồ đặc sơ sài chả
có gì. Tôi nhớ cách đây bảy, tám
năm tôi với các cháu vào đây,
thưa các bà, từ cái bát, đũa dũa,
cái thia, cho chí màn đậm, khăn
bàn, nhất nhất đều phải đem
theo.

Bà tham, bà đốc, bà giáo nghe
chừng đã chối tai và khó chịu
lắm. Bà nào bà nấy vẻ mặt kém
tươi. Lúc ấy Nga thò đầu ra
ngoài, trỏ tay bảo Nguyệt :

— Nguyệt ơi ! chắc cầu Hàm
Rồng kia rồi !

Các bà vui mừng nhìn theo đẽ
thoát cái nạn bà tham thương
chính. Nhưng nào bà ta đã chịu
thôi. Bà đến bên hai thiếu nữ và
cười, nói :

TRÔNG CÙM

Những bí mật của sự sinh đẻ

Về sự DI-TRUYỀN

MỘT đôi vợ chồng nhỏ nhắn, chưa chắc đã sinh một đứa con bé nhỏ. Nó có thể to lớn hơn bố mẹ, vì không phải rằng nó chỉ chịu ảnh hưởng của bố mẹ mà thôi, nó chịu ảnh hưởng cả của các ông, bà, nội ngoại từ mấy đời trước.

Sự di truyền là một vấn đề rất ly thù mà nhiều người — nhất là các bậc làm cha mẹ — đã để ý đến. Ta vẫn nhận rằng hình thể, tâm tính ta chịu ảnh hưởng của cha mẹ, ông bà, rồi ta lại truyền cho con cái, nhưng từ đời nọ sang đời kia, ảnh hưởng đó thay đổi thế nào?

Nhiều người tưởng rằng có sự di truyền vì cùng chung một thứ máu. Không phải thế. Máu chỉ do bộ phận của riêng từng người làm ra. Theo Ô. Anvram Scheinfeld, thi có khi ngay hai mẹ con cũng không có một giọt máu giống nhau.

Ảnh hưởng của cha mẹ với các con là do ở «nãoan chủng» gồm có những bộ phận gọi là «chromosomes». Mỗi một cha mẹ truyền cho con hai mươi bốn «chromosomes», và tất cả 48 bộ phận đó định hình thể và tâm tính đứa trẻ. Còn trai hay gái là chỉ do ảnh hưởng của người cha, ngay từ lúc người mẹ bắt đầu thụ thai.

Như vậy, một người cha có thể truyền cho con những gì?

Thường ra, cách sinh hoạt, những việc xảy ra trong đời người cha không có ảnh hưởng gì đến con, lúc mới sinh.

Vì thử một người cha, có nãoan chủng rất tốt để trở nên người thành đạt, nhưng vì đau yếu, lười biếng hay một lẽ gì khác, phải ở một địa vị tầm thường. Đến con người ấy, vẫn hưởng được nãoan chủng tốt, có thể trở nên người khá. Vì thế ta thấy nhiều người con hơn cha.

Một người mẹ, lúc còn con gái rất xinh đẹp, nhưng sau vì vất vả, khổ sở hay đau yếu, mất nhan sắc, đứa con người ấy dễ ra vẫn xinh đẹp như người mẹ bồi con gái.

Có khi ta thấy các con cái giống cha mẹ, ta tưởng là do ảnh hưởng di truyền, nhưng chỉ là vì cách

Muốn bán:

Ô-tô Hotchkiss, máy Underwood
Quạt trần còn mới

Muốn mua:

Nhà, Bát, Trại
Hội: Comptoir Commercial
59 Hàng Gai — Hanoi

sinh hoạt, giáo dục trong khi đứa trẻ lớn lên, chứ lúc mới sinh đứa trẻ không có tinh tinh giống như vậy.

Người cha và người mẹ mỗi người truyền cho con 24 «chromosomes», trong số 48 chromosomes nó định hình thể và tâm tính người con đó, một nửa là của ông bà, và cứ thế tinh lèn, của các cụ, kỵ. Người con chịu ảnh hưởng của mấy đời trước truyền xuống. Có khi người ông truyền cho người bố những tinh tinh mà vì cách sinh hoạt, vì hoàn cảnh, nó mai một đi, rồi đến người cháu mới biểu lộ ra. Vì thế nên ta thấy những người cháu, khác hẳn tinh nết bố và giống ông, hoặc một người trên nữa. Và người ta tự kiêu, khi là dòng dõi những bực tài giỏi, con tông cháu nòi.

Muốn hiểu rõ ảnh hưởng của «nãoan chủng» từ đời nọ sang đời kia ta tạm lấy một thí dụ:

Một người da đen lấy một người người da trắng, màu da đứa con sẽ nâu. Hai đứa con cùng màu da nâu lấy nhau, đứa trẻ sẽ là nâu, hoặc trắng, nhiều hay ít. Đứa da trắng lớn lên lấy một người da trắng khác, nhưng đứa trẻ sẽ là da đen.

Nếu nhận xét kỹ tinh tinh, hình thể của ông bà, cha mẹ, và dem so sánh với người cùng trong gia đình, ta có thể tạm đoán được đứa con sau này.

Nếu một người đàn ông có mắt xanh, lấy một người đàn bà cũng mắt xanh, thì đứa con thường có mắt giống như cha mẹ; người vợ tóc quấn, người chồng tóc thẳng: đứa con sau này chắc là có tóc quấn; nhưng nếu trong thân thích người đàn bà, có người tóc thẳng, thì tóc đứa con có thể thẳng lắm.

Khi cha mẹ to lớn, đứa con thường thường là cũng to lớn, nếu một người lớn, một người nhỏ, thì đứa con thiên về người nhỏ. Khi cha mẹ nhỏ cả, đứa con có thể lớn hơn cha mẹ, hoặc to lớn lầm nữa. Người chồng hói đầu, mắt kém, mũi hỏng, vì một tai nạn gì, lấy người vợ cũng xấu, mà có thể có người con rất xinh đẹp, vì họ có «tinh-thiền» khá, và mang dấu trong người noãn chủng tốt nó vẫn không phát ra. Trái lại, cũng vì lý ấy, một đôi vợ chồng khỏe mạnh có thể sinh một người con gái xấu xí, người con gái ấy sau này lại có thể sinh con đẹp, nhất là nếu lấy được người chồng đẹp trai, tráng kiện.

Theo như truyền Samson trong thánh-kinh, người ta tưởng rằng nhiều tóc là một dấu hiệu của sức khỏe, và những người thông minh thường hay hoi trán. Đó là tưởng nhầm. Bệnh hói phần nhiều chỉ vì di truyền, (buồng khi từ ông xuống thang chúa, qua da người cha.

Người ta có thể mang trong người những nọc độc tự đời cụ, đời ông truyền xuống mà không thấy phát hiện ở người cha, và rồi có thể lây sang con cái sau này. Người chồng có nọc bệnh mà vợ lành mạnh, thì may con cái sau này không việc gì, người con không những chỉ chịu ảnh hưởng của mình người cha. Nhiều đứa trẻ sẽ ra quặt quẹo, cầm, sài đèn, tức là đã chịu ảnh hưởng cả của bố lẫn mẹ, cả hai cùng có nọc bệnh.

Hai vợ chồng thường khỏe mạnh nhưng có nọc độc trong người tuy không phát ra — ví dụ bố mẹ hai bên trước cùng có bệnh di truyền — thì đứa con sau này có hai mươi nhăm phần trăm có thể bị lây. Nếu một người bệnh đã phát ra, mà người kia không phát, thì đứa con có năm mươi phần trăm mắc. Nếu cả hai vợ chồng cùng có bệnh đã phát ra cả, thì đứa con không tài nào tránh khỏi.

Những trường hợp như vậy cũng ít thấy. Ngày xưa, người ta hay tin rằng những lát bệnh, một phần lớn hình thể và tinh tinh là do ảnh hưởng của tổ phụ. Nay giờ người ta hiểu rằng ảnh hưởng đó rất ít, và không quá mạnh như người ta tưởng.

(Theo Til Bits)

Anh Thu

TẠI HIỆU DÊT CỤ-CHUNG

Hiệu đang trưng bày nhiều kiểu

Maillot, Slip

đi tắm bể rất đẹp

Trước khi đi tắm xin mời các Ngài, hãy đến xem qua các kiểu áo mới

CỤ-CHUNG

100 Rue du Coton, HANOI

LUOM

Thú vật biết tiên tri

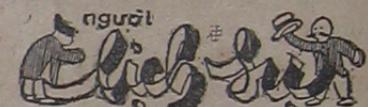
MỘT vài nhà khoa học tin rằng các thú vật có những giác quan riêng có thể biết trước được các tai nạn sắp xảy ra. Đầu hôm trước trận động đất dữ dội ở Tokio ngày tháng mười 1923, tất cả các chó ở kinh thành đều kêu sủa khiến mọi người lấy làm lạ. Nhiều người cho rằng có ma quỷ, và đến lúc động đất, 100.000 người chết, 150.000 người bị thương, và 50.000 chạy được.

Chuột cũng biết rời bỏ một chiếc tàu nếu có sự gì nguy hiểm sắp đến.

Cách đây ít lâu, ở Assam, miền đất cao bồng bị tràn ngập bởi hàng ngàn thú vật và rắn rết. Hùm, heo, cáo, thỏ, chạy bén cạnh nhau, và khi chúng tới được chỗ cao, thi có bao lớn và nước lụt ngập miền thấp hàng vạn cây số vuông. Nhưng việc tiên tri thần linh nhất của giống vật xảy ra ở đảo Krakatoa ngay trước khi đảo bị tan phá vì núi phun lửa. Hàng mấy ngày trước, bê-chung quanh đảo den ngòm vì giống vật bơi tự đảo ra ngoài khơi. (D.I.)

Sở hữu điện ở dưới bể

O' NARSAN, (đảo Bahamas), sở hữu điện đầu tiên ở dưới bể đã mở cửa cho công chúng trong một cái quầy tròn (photosphère) vẫn thường dùng để

DỰ TIỆC

(Tiếp theo)

THEO phép lịch sự, nên đến đúng giờ hẹn, dừng để mọi người phải chờ riêng mọi mình mình. Nhưng có cũng dừng nên đến trước tiên. Chẳng may có trót đến sớm một chút, thì có nên nhân dịp đó, lượn quanh gần đây đợi khi vào một đám đông vào hay một vài người có quen biết vào trước, có hăng bước theo vào.

Nếu có một người bạn nữa cũng đi với cô thời đến sớm một chút cũng không can thi, vì cô đã có người tiếp chuyện cô rồi.

Bồn phản đầu tiên của người đến dự tiệc là di chào bà chủ nhà.

Bà này sẽ đưa cô vào phòng khách và giới thiệu cô với vài người nữa để cho cô nói chuyện. Chẳng may, cô phải tiếp chuyện một người đàn ông mà cô chưa từng quen biết, đó là một điều khó cho cô, nhưng cô cũng đừng vì vâng mà... im như hạt thóc.

Cô có thể nói dù các chuyện vui-nó về tiệc trời, nói về các chuyện thời sự. Chỉ trong một khán đồng hồ, nếu có có duyên cô sẽ kiếm thêm được một người bạn nữa. Hoặc người khách đó không hợp tình e thi, một lúc khách đến đông, có có thể lười cười xin lỗi đến nói chuyện với những bạn mà cô quen thân.

(Cùn nữa)
NG. THIỀN-GIÁM
(Phỏng theo Marie-Claire)

LĂT

quay phim và quan sát cảnh vật dưới bể hai mươi nhăm năm nay. Khách du lịch có thể vào trong phòng đó, viết cảm tưởng của mình trước cảnh dưới bể và gửi thư đi ngay tại đây. Ngày khánh thành, hai bức thư trước nhất là gửi cho vua George VI và thống lĩnh Roosevelt.

(Tit Bits)

Lâu một triệu năm

NGUỒI ta có thể tìm thấy những con bướm sống cách đây một triệu năm, còn giữ nguyên vẹn trong hồ phách một thứ nhựa cây. Nhưng các bảo tàng viện bày giờ có thể ghen với tạo hóa về việc ấy : giữ nguyên các vật như bướm, sún bọ, hay cây nhỏ trong một thứ nhựa gọi là méthacrylate, cũng trong và cứng như thủy tinh. Có thể giữ lâu mãi mãi được.

(D. I.)

NHỮNG SỰ LẠ

« Vạn niên thanh »

MỘT thứ rêu mọc ở Ấn Độ gần như không bị cách nào làm chết được. Nhỏ cây lên, đem băm nhỏ ra, cắt rẽ đi, mỗi phần nhỏ ấy lại mọc lên một cây khác nếu đem giồng dưới đất. Cây đó mọc không cần ánh sáng và cũng không cần nước. Chỉ có một cách làm chết được là đem luộc nước sôi đi hay đốt cháy ra than.

Bé bơi nuôi cá

TẤT cả những bể bơi ở hòn Đức hiện giờ đều dùng để nuôi cá. Nếu dùng bể bơi để bơi thì sẽ bị phạt rất nặng. Có lệnh ra định rằng : trong hai năm, kể từ lúc thả, cứ mỗi con cá vớt lên phải cân nặng 2 l. b., và thịt phải ngon lành.

Áo cho mọi người

SỐ bóng biển có trong nước Mỹ là 11.391.000 bộ. Cứ một triệu bộ thi đấu vải dệt được 638.000.000 cái sơ-mi, và cứ số bóng trên áo thể đồng dệt cho mỗi người ở trên mặt đất được 7 cái sơ-mi một năm.

Một sự lạ

DÁNH một người thường thi có thể bị phạt 6 tháng tù. Nhưng nếu đánh một người đòi xếp hay ông Cảnh thi chủ bị phạt nhiều lắm là 2 tháng ! Đó là một chỗ lạ trong luật Anh.

(T. B. — J. — D. I.)

— Thời gian qua làm cho tôi

luống đau lòng...

— Ý hẳn anh là một nhà thi-si ?

— Không, tại tôi thuê xe-dap.

NGÀY NÓI CHUYÊN

— Thân thê người ta chia làm mấy phen ?

— Thầy đợi một tí : Con cởi áo quần rồi con sẽ nói.

Công An Nam-Dinh — 1) Lấy vợ theo ý tôi chỉ khi nào có sự sống chắc chắn đây đủ mới lấy. Vì lấy vợ tất nhiên sẽ có con ; có vợ, có con mà lâm vào cảnh túng thiếu sẽ có nhiều vợ phải rách rưới, con phải gác móm. Cần sự phản đối với cuộc đời sẽ vì thế cứ luôn luôn bị thất bại. Càng vì thế có nhiều tôi không lấy vợ. Vậy có mang tôi bất hiếu đối với cha mẹ tôi không ? Và có lỗi gì với xã hội và nỗi giống ?

— Câu hỏi của ông tỏ ra ông là người hay nghĩ ngợi quá xa xôi. Ông vì không muốn để khó cho một người đàn bà mà không lấy vợ trong khi chưa có cách nuôi sống được gia đình, đó là một ý nghĩ rất có lý. Người có lý như thế thì sao lại có tội bất hiếu mà ông phải lo. Cả với tôi giống ông cũng chẳng có tội gì, có lẽ lại có công nữa kia, vì ở như ông, nói giống sẽ không phải mang cái này có những dấu định đối khinh... Có thể nói, nếu ai cũng biết nghĩ như ông thì xã hội này đã không thấy những cảnh nheo nhوك vợ đói con khổ trong một gia đình mà ông chồng thất nghiệp chỉ ngồi thở dài.

2) Rạng đèn có từ đời nào ? Sao người ta không nhaom rằng vàng, đỏ, xanh, tim.

— Theo sử sách thì có đã lâu lắm, đâu như từ đời người xưa ta vẽ minh. Có người nói là mới có từ đời nhà Minh, dân minh nhuộm răng để phân biệt với người Tàu và để khỏi phải cãi nạn hóa chung. Đó là những giả thuyết hổ đồ lám nhưng chưa có giả thuyết nào khác đáng tin hơn. Chúng tôi mong các bạn đọc có ai nghe biết được điều gì có liên lạc tới việc nhuộm răng của người minh nên vui lòng thuật lại. Còn như màu thuốc không xanh, vàng, tim mà chỉ đen có lẽ vì ta chỉ tìm được cách nhuộm như thế mới được bền chăng. Nhưng đó cũng chỉ là phỏng đoán.

T. K. Hả-dông — Muốn souvenir cho một cô đào chiếu bóng ở Hollywood một vật sản xuất ở Đông-đương. Vậy Ngày Nay bảo nén

— Trước hết chửi mồi lai, bùi mồi ra và lắc đầu. Bằng áy điện bộ cùng với những điều bộ tượng trư như cốt đề, tố sự tởm ghét của mình khi nghe đến hai tiếng đáng tởm ghét ấy. Thế rồi nói : « Hừm ! hiếp dâm là một việc tội lỗi, bẩn thỉu lầm, chẳng khác gì một người khỏe mạnh bắt trói một người ốm đè đánh đập, lột hết sống áo của cải rồi trốn đi... » Thế rồi lảng chuyện một cách rất khôn ngoan. Bùa trẻ có thể tưởng làm cho đến lúc nó lớn và hiểu biết hơn. Trước cái tri khôn non yếu của con trẻ, thận trọng [như thế] là phải lầm. Tiễn đây chúng tôi ngỏ ý mong các bậc cha mẹ ai cũng lo cho sự giáo dục con cái và biết ý từ giữ gìn như ông bạn có câu hỏi trên đây.

Tác Lâm Saigon — 1) Tại sao ngoài Hanoi họ thường kêu thiếu niên là Kép và thiếu nữ là Bảo ?

— Người Hà-nội đâu ? Họ chẳng mời bạn các cậu các cô học sinh Hà-thành thích xem chiếu bóng. Kép, dào dày là kép dào chiếu bóng mà họ say mê vì nhan sắc và sức khỏe, rồi họ đem áp dụng hai tiếng ấy vào bọn họ mà họ thấy đẹp và khỏe như « dào, kép » trên màn ảnh. Dẫu sao hai tiếng ấy nghe cũng chướng tai và tỏ rằng người dùng tí không được đứng đắn, chừng chạc.

2) Người ta thường nói « Mặt trời dời » của các chợ phiên Hà-thanh, vì các đảo và kép hay lắc chợ phiên làm nơi hội họp để diễn nghịch cợt nhả, lầm khí rất sô sảng tát bao, có dung nhair và không. Con gái các nhà tử tế có nên dì chợ phiên không ? Tôi ước ao được mục kích chợ phiên Hà-thanh một phen.

— Cũng có một số không đứng đắn. Còn phần nhiều các bà các cô rất thành thực, có lòng tốt giúp vào việc nghĩa hoặc nhận đến bần hàn, bán hoa, hoặc chỉ đến dự để làm tăng cuộc vui và hồn tiên ra mua thức này thức khác, nhờ đó mà quý chợ phiên được dồi dào.

Và trong việc gì, dẫu hay đến đâu cũng có một hai phần đó, tránh sao hết được.

Dinh ài Thọ Hanoi — Lê phải bảo rằng nên thôi yêu khi chác chắn không thể iết được người tôi yêu, người ấy gấp dài tuổi tôi.

Khôn nỗi người ấy đã có mang với tôi, tôi phải xin trì băng cách nào cho phát đạt, tôi kagy giờ còn là học sinh.

(Xem tiếp trang 14)

NICE
có tiếng là đẹp, bền mà rẻ
Hội buôn tại hàng dệt

PHUC-LAI

87-89 Route de Hué — HANOI — Tel. 974

Gửi đi xa rất nhanh chóng

BƯỚM

(Tiếp theo)

TRƯƠNG ngẫm nghĩ :

— À ! thì ra nó cũng không thèm nhớ đến nữa.

Chàng tức ứ lên cõi, hai tay bắt đầu run. Chàng không giữ được nữa :

— Anh cười à ? Cười gì ?

Chuyên chưa nhận thấy vẻ giận dữ của Trương. Chàng vẫn cười và bảo Trương, giọng dừa bõn, thân mật :

— Lâu ngày không gặp anh, mừng thi cười cho chứ cười gì ?

— Anh không biết tôi ốm sắp chết đến nỗi à ?

Chuyên chợt nhớ ra ; phải, đã lâu lắm, Trương có đến khám bệnh, chàng có nói lỡ câu gì ? Chuyên dần dần nhớ rõ lại hết cả. Thấy Trương nói Trương sắp chết, chàng mừng rỡ, chàng sung sướng nữa, sung sướng thấy lời dự đoán của mình đúng với sự thực. Chuyên liếc mắt nhìn Trương, nhưng sao Trương vẫn khoẻ mạnh như thường. Bán tin bẩn nghi, chàng bịa ra một câu nói mập mờ :

— Tôi thấy nói từ độ ấy anh chịu khó chữa lầm cơ mà.

Trương tưởng là Chuyên đã biết rõ các việc chàng làm nên nói mỉa chàng.

— Vâng, tôi chịu khó chữa lầm. Anh biết à ? Người ta nói đến tai anh hay là anh xem nhật trình ?

— Sao lại xem nhật trình ?

Trương nghĩ thầm :

— Không. Chuyên chưa biết. Càng may.

Chàng cười vui vẻ, nói tránh đi :

— Nghĩa là nếu cứ tin đúng như lời anh nói, thì tất anh đã được đọc trong nhật trình bản cáo phó về cái chết của tôi.

Chuyên co người rút cõi cười đê hở cả lợi. Trương tự hỏi tại sao Chuyên lại có thể cười được vì một câu nói không có gì đáng buồn cười. Trương nhìn Chuyên và lúc đó chàng thấy Chuyên có vẻ « ngốc » quá; chàng dám ra muốn cười và cất tiếng cười thật to theo Chuyên. Bao nhiêu cái tức giận chưa chất trong lòng tự nhiên tiêu tán đi hết. Chàng thấy tức Chuyên là vô lý. Chuyên không đánh lừa chàng; chính Chuyên là người đã bị chàng đánh lừa. Bây giờ không biết có nên cho Chuyên vào trong một lần nữa không ?

Chuyên nói :

— Đấy, tôi đã bảo anh đừng lo. Phải thế mới khỏi bệnh. Người ta chữa bằng ý chí nhiều hơn là bằng thuốc.

— Anh nói rất phải. Tôi cứ phải tự bảo tôi : thế nào cũng khỏi, tất phải khỏi. Mà bây

giờ thì tôi khỏi hẳn rồi bay nỗi cho đúng sắp sửa khỏi hẳn, không bao giờ đau ốm nữa.

— Anh vào đây tôi xem lại một lần nữa.

Chuyên nói chen vào trước khi Trương nói hết câu nên không dề ý đến nghĩa bóng mà câu nói của Trương.

Trương bận vể ý nghĩ riêng nên đi theo Chuyên như cái máy. Lúc vào chàng không có ý định dề Chuyên khám bệnh. Đôi với chàng bây giờ ốm nặng hơn hay khỏi hẳn dǎng nào cũng vậy. Chàng lanh lạm, chán nản hết cả. Chàng không hiểu tại sao tình yêu Thu trước kia lại làm chàng tiếc đời và đau khổ đến như vậy. Giờ thì chàng được sống và mất hẳn tấm ái tình đó nhưng chàng không thấy khổ lầm vì mất hẳn tình yêu của Thu và cũng không thấy vui lầm vì còn được sống ở đời.

Chuyên tắt đèn, cho máy điện chạy và nói lầm bầm máy câu. Trương không dề ý nghe, vẫn theo đuổi ý nghĩ riêng; chàng thấy sống ở đời như bị giam vào trong một cái buồng tối và chỉ muốn thoát ra khỏi. Cái ý tưởng quyên sinh đã nhiều lần hiện ra, nhưng chàng biết không có sức dè dây cái cánh cửa nặng nề ấy. Thế mà chỉ có cái chết là có thể giúp chàng chuộc được hết các tội lỗi, làm ngắn cái khổ phải chịu một cuộc đời không có nghĩa lý gì nữa, cái khổ sống gượng này còn lớn gấp mấy cái khổ tiếc đời trước kia.

Tiếng Chuyên lọt vào tai chàng :

— Bây giờ anh có thể bớt lo được rồi. Nhiều hy vọng ghê lầm. Có thể nói là khôi...

Trương mỉm cười ngẫm nghĩ :

— Giả Chuyên bảo mình mai kia ngóeo có phải hơn khóng ?

Tuy không tin gì lời của Chuyên, nhưng chàng vẫn không giữ được một thoáng vui thăm hiện ra trong lòng khi nghe tiếng Chuyên nói bệnh chàng đã gần khỏi.

Chuyên nói bằng tiếng Pháp :

— Gần hết biến thành sẹo cả rồi.

Trương cười bước xuống đất :

— Thành sẹo. Thế trông có xấu đi nhiều không ?

Ra đến ngoài buồng giấy, Trương suy nghĩ đến cái thất vọng ban sáng, cái thất vọng đã làm chàng thấy nhói ở quả tim khi biết Thu không đến hằng l'Etrier. Chàng hỏi :

— Thế còn quả tim ?

Chuyên cho là Trương nhớ đến câu nói lầm của chàng độ trước :

— Quả tim ! Phôi khỏi thì tim cũng khỏi.

— Chắc không ?

— Cái gì chứ cái ấy thì chắc lắm. Anh tin & tôi.

Trương cầm mũ bắt tay từ biệt Chuyên. Chàng thấy lạnh ở đầu và vội vàng đội mũ thật nhanh.

— Quái lạ, sao Chuyên không dề ý đến cái

dầu cạo trọc của mình ?

Cũng vừa lúc ấy Chuyên dè ý đến. Chàng nói :

— Phải đấy, mùa hè hói thế lại mát. Theo lối Nhật-bản đấy mà.

Trương cười :

— Đấy là theo lối linh mới dăng hay nói cho đúng theo lối tù nhà pha.

Trương nói dừa và cười thật vui vẻ và như đã quên bằng việc trả tiền khám bệnh... Còn Chuyên thật tình không muốn lấy tiền của Trương, nhưng chàng khó chịu rằng Trương quên không nghĩ tới.

Trương giơ tay lên sóc lại cõi áo, cố làm cho Chuyên tưởng là chàng lịch lấy ví trả tiền.

Chuyên nói :

— Thôi, chõ anh em.

Trương mỉm cười cảm ơn rồi di ra. Khi đi ngang qua hiệu cao lầu trong đó chàng đã ngồi uống cà phê với Quang một lần.

— Em vẫn đợi anh trong ba năm nay...

Cùng một lúc hiện ra hai con mắt của Nhan
hai con mắt đẹp hồn hồn vì sung sướng nhìn
chàng sau bức dậu xương rồng, một buổi
sáng mùa thu ở quê nhà.

Trương ngồi yên như thế lâu lắm, hai ngón
tay chằng cầm lồng lèo tờ giấy trắng trên
mới viết có hai chữ « Em Thu ».

CHƯƠNG IV.

« Em Thu,

« Giờ mới đến lúc anh nói rõ hết sự thực
với em. Anh chỉ viết cho em tất cả có hai
bức thư. Một bức thư đầu tiên ở ấy và bức
thư này, bức thư cuối cùng trước khi không
bao giờ còn được thấy trông em nữa.

« Người sắp đi xa chỉ xin em trước khi
đọc bức thư này sẵn lòng tha thứ cho một
người đã đau khổ; mặc dầu những việc
người ta làm khi người ta đã đau khổ,
đau khổ quá rồi thì người ta có nhiều hy
 vọng được người khác thương và tha thứ
cho hết các tội lỗi.

« Chắc trong hơn một năm nay em cũng
biết phong phanh rằng anh mắc bệnh ho,
nhưng có một điều em không biết và không
ai biết cả trừ thầy thuốc và anh... »

« Viết đến đây, Trương thoáng nghĩ đến
Mùi và bức thư giao cho Mùi. Chàng cố
nhớ lại để viết theo đúng bức thư trước.

« Bệnh ho của anh nặng hay nhẹ cái đó
không quan hệ gì, chỉ có một điều quan hệ
nhất là anh biết chắc chắn rằng anh sẽ chết. »

Trương gatch mạnh mấy cái dưới hai chữ
« chắc chắn » để Thu chú ý.

« Anh chắc chắn sẽ chết ngay trong một
lúc anh được biết chắc chắn rằng em yêu
anh. Còn gì khổ cho anh hơn. Anh nghĩ
không gì hơn là xa em ra. Độ ấy anh đã xa
được em. Nhưng anh đã chịu bao nhiêu
đau khổ để có thể xa được em; và cũng từ
lúc xa em là lúc anh bắt đầu « chết ». »

(Còn nữa)

Nhật-Linh

TRUYỀN DÀI của NHẬT-LINH

TRẮNG

Trương bất giác ngừng lại nhìn vào.

— Không biết bây giờ Quang làm gì? Đã
lâu lắm không gặp.

Trương buồn rầu nhận thấy rằng chỉ trừ
những ngày thơ ấu sống êm ấm trong gia
đình, còn thì suốt đời bao giờ chàng cũng
cô độc; lúc này chàng mới biết rằng chàng
không hề có một người bạn thân nào có thè
an ủi được chàng. Mà như vậy lỗi ở cả
chàng; không ai yêu chàng lâu chì vì chính
chàng chàng cũng không yêu ai được lâu
bền. Tự nhiên chàng thấy tình yêu của
chàng nhạt bão trước khi biết chắc chắn là
Thu không yêu chàng nữa.

— Minh ich kỷ quá sợ phải khó chịu vì
người ta không yêu mình nữa nên mình
phải liệu không yêu người ta ngay từ trước.

Trương vào một hiệu cao lâu ăn cơm rồi
về nhà sớm để viết nốt bức thư định đưa
cho Thu hôm thứ bảy này.

Buổi chiều nóng và oi ả. Trương kéo cái
chỗng ra ngồi ở sân sau đọc lại đoạn đã bắt
dầu bức thư. Xem xong chàng xé nhỏ vứt đi
vì không lấy làm vừa ý. Trương ngồi suy
nghĩ định lại cách viết cho thật khéo: chàng
thấy rất khó khăn vì bây giờ chàng không
chân thật nữa, nhưng phải làm cho Thu
tưởng chàng chân thật hơn trước.

— Có nên viết nữa không?

Trương thấy không nên chút nào, chàng
cũng thấy không muốn lâm nữa, nhưng thôi
thì chắc không thể thôi được. Yên lặng đê
cho Thu xa chàng, đê cho Thu khinh thường
chàng; còn chàng, chàng chỉ việc nhẫn nhục
và chết ráo ở một xó nào, không thể thế được,
không dời nào chàng chịu như thế.

Cái ý muốn của chàng lúc đó chàng thấy
nó bùng bùng ở trong người không có lẽ
phải nào ở đời làm át được; họa chàng chỉ
có cái chết bất thình linh đến là ngăn cản
được chàng.

Mấy tiếng chim kêu nhỏ và thanh khiết
Trương ngừng đầu nhìn lên cảnh soan tát.
Chàng mỉm cười đưa mắt tim. Đã năm sáu
hôm nay, chiều nào cũng vậy, có một đàn
chim khuyên bay đến cây soan tát, rồi rít
kêu gọi nhau một lúc rồi lại bay đi. Nó đến
đúng giờ lâm nên Trương chắc vẫn chỉ là
một đàn chim và cái cây này là cái trại
kiếm ăn cuối cùng của chúng nó trước khi
về tò. Trương tự nhiên sinh ra yêu mến
mỗi đàn chim nhỏ chiều nào cũng
đem lại cho chàng một lúc vui rít rít; chàng
chỉ tiếc rằng chúng đến với vàng quá hình
như chúng sợ trời tối. Chàng sung sướng khi
nào thấy một con nán ná ở chậm lại; chàng

VUI CƯỚI

Của Huy-Tín

Dấu dưới

VŨ NHIỀU GẦN — Nay thàm mây q, ở ngoài kia chỉ có một con chó mà dán nhau suýt chết.

NHIỀU GẦN — Tại sao? Dấu dưới thế nào?

V. N. G. — Đầu nó thì đẹp sờn như sứ từ, đuôi thì bóng như phật tràn. Có thể thôi.

Của Mạnh-Thường

Khéo chiều khách

Thưa bà, múa hàng nón đi với múa da của bà hơi xanh rất dịu...

Không, da tôi xanh từ lúc nghe thấy ông nói già tiễn...

Thể mới khò

— Vợ anh đâu? Sao lại để cho anh khâu lấy áo như thế? Tôi được tin chị dạy ở trường nữ công cơ mà?

— Chết vì cái áo lại của nhà tôi.

của Thị Thuyên

Vệ-sinh
CHỒNG đốc tử — Trời ơi, chết lối mất! Nước nóng 45 độ mà mình định tắm cho con đây à!

VŨ — Cứ rõ khéo bày vè. Trẻ con chúng nó biết gì mà đùa với diec.

Lý-toét khôn

QUAN HUYỀN — Cụ lý q, cụ có công-trang lớn trong vụ bắt thuốc phiện lâu vira rồi nên nhà nước muốn trọng thưởng cụ. Vài cụ muốn lấy cái ngân tiền hay 100 đồng bạc?

LÝ-TOÉT ngầm-nghĩ một lúc rồi gãi tai thura: — Bầm... một cái ngân tiền thì đáng giá bao nhiêu?

Q. H. — Chừng 3 đồng.

L. T. — Vậy con muốn nhà nước cho một cái ngân tiền và 97 đồng.

— Người dân bà vào hàng nào? Nếu là vú em hay chị sen nhà mình, thi phải nói nhà cấp chờ người ta cái vốn để làm ăn mà nuôi đứa con. Nếu là bà là cô nào đó thi cũng hơi khó xử, vì lấy người ta liệu có thể được không? Tôi ngửi lầm, Nhưng đầu sao trong việc này người dân bà vẫn có lỗi hơn, vì gấp hai tuổi người con trai (chừng còn vị thành niên). Vậy nếu không lấy được người ta, người ta cũng không thể trách mình nhiều lắm. Có khi người dân bà còn mặc tội làm hại trẻ lá khác.

VŨ ngọc Trung Yên-thái — Mười tám tuổi, người vẫn khỏe mạnh, mà chỉ có bệnh nhồi máu, suốt ngày lúc nào cũng cò, vay lâm cách nào khỏi, có cần phải xuống Docteur không?

— Cố khỉ chỉ là một thời quen: ông hay khai hoắc sì-mũi quá nên sinh ra chứng này. Nếu chỉ vì thế thi ông chưa khỏi quen ấy đi. Nếu làm thế mà không khỏi thi tất là một bệnh về phổi hoặc một phần nào trong cơ quan hò-hấp: ông hỏi thầy thuốc ngay đi.

2) Cố một kẽ thù, cố nhiên kẽ thù đỡ khỏe hơn và có thể lực hơn, vay lâm cách

Nghỉ mát

HUỆ — Chị q, mắng hôm nay ở nhà ông via bà via em bản tính túi cả lèn vè việc di nghỉ mát của em.

LAN — Tôi tưởng chị nằm lì Hanoi kia mà.

HUỆ — Thị đã hẵn! Nhưng ông via thì muốn người ta trưởng en di Chapa, bà via lại muốn người ta trưởng em di Sầm-son

Nói chử

XÃ-XÈ — Cụ ơi, con đang đón qua. Sao bác tới mà con không ra đánh chó, để nó cắn rách ô bác?

LÝ-TOÉT — Thời đừng mang con nữa, không phải lỗi nó đâu. Đó là lỗi của bố nó. Bác không thấy cô nhân dã nói: « Cầu » bắt giáo, « phu » chi qua? ư?

Của Tam Tam

— Giả chừng mình chết xuống âm-phủ có nhẽ sướng hơn vì ít ra mỗi năm con nó cũng đốt cho mình vài nghìn vàng, bạc.

N. N. noi chuyen

(Tiếp theo trang 11)

nào để trả thù được? Có -nên dùng thủ đoạn để đánh dồn sau lưng không? Nhưng tôi không muốn làm cách vay lâm như thế, vay lâm cách nào tiện lợi hơn?

— Ông đã biết đánh kẽ thù — dù hắn khỏe hơn — lúc hắn không để phòng là một sự vay lâm cách nào tiện lợi nhất, vậy câu hỏi: « Có nên đánh sau lưng không? » của ông là thura. Ông lại hỏi làm cách nào tiện lợi hơn. Tôi chỉ biết

có một cách đường hoàng: gấp kẽ thù, bảo vào mặt hắn: giữ mình đi, ta đánh mi cho bõ tức đây! rồi đánh cho hắn vải cái tái tai hoắc những đòn đau hơn.

Rất đường hoàng; nhưng có tiện lợi hay không thi chưa đám chắc. Cố lẽ lại không có chút tiện lợi nào hết cũng nên, vì ở trường hợp của ông, kẽ thù ý chừng vừa có vỗ lực vừa có cả thế lực,

Vậy chỉ còn một cách là dùng báo thù nữa, coi « kẽ kia » như một hàng vũ phu

Chịu thối

CHỦ — Chả mắng khi bác tới chơi, mời bác ở lại xơi với vợ chồng tôi một bữa « cơm muối ».

KHÁCH (cầm mũ chào ra vè) — Thời xin cảm ơn hai a ác, cơm muối thì tôi chịu thối.

Ở đâu vè

— Anh ở đâu vè mà ăn mặc gợn-gàng thế?

— Tôi mới ở tàu vè.

— Thế tình hình Trung-Nhật độ này ra sao?

Quen móm

Một ông giáo đang diễn thuyết. Bỗng một thính giả bưng miệng ngáp. Ông giáo cau mày, chỉ người kia, nạt rằng:

— Anh kia có nghe lời tôi giảng không, mà ngồi ngáp thế? Anh hãy nhắc lại những lời tôi vừa nói xem nào.

Miệng lưỡi

NHÀ BẢN THUỐC — Thuốc này công

hiệu như thần, một ve khỏi ngay bệnh.

KHÁCH (hoài nghi) — Nếu nó không hết?

NHÀ BẢN THUỐC (điềm nhiên) — Thời ngài dùng ngay thứ này, công hiệu như thần một ve khỏi ngay bệnh.

Của T. Hué

Thêm tiền

THẦY — Nếu trả ra đường được 10 đồng thì trả làm thế nào?

TRÒ — Con sẽ bỏ thêm vào 5 đồng nữa rồi đem đến sở cầm.

THẦY — Sao anh lại dài thế?

TRÒ — Con làm như vậy thi số bạc sẽ thành vỏ chủ vì nguyên chủ nó chỉ mất 10 đồng thôi, và sau bảy ngày con sẽ nhận được 15 đồng a.

Của V. L. Khoa

Nói lơm

XÃ-XÈ bảo Lý Toét — Bác lý, bác có bết làm chó không?

LÝ TOÉT — Bác chỉ nói nhảm.

XÃ-XÈ — Không mà, tôi nói thật đấy, con chó nhà tôi vừa bị què, trưởng bác biết làm sang làm mà chén.

Giỏi tiếng Pháp

NHIỀU QUÝNH — Bác khan q, dằng kia có một đứa bé con độ hai, ba tuổi mà nó nói tiếng Pháp lâu lắm.

KHẨN CUỘNG — Ô, giỏi nhỉ, thế nó con nhà ai mà quý vậy?

— Nó là con tát...

Của T. Sơn

Bồ cõi

THẦY GIÁO — Người mồ côi là thế nào?

TRÒ — Người mồ côi là người cha mẹ mất cả.

THẦY — Giỏi! ví như ai?

TRÒ, lạnh lẽ — Như ông nội con a.

Dấu nón

ANH dạy em — Mày quên mài, chử ó thi có cái dấu mű, nhớ chưa?

EM — Không phải dấu mű anh a, nó giống cái dấu nón cơ!

không nghe và không tin lời minh là chỉ vì minh nói vụng về không gãy gọn, hay sự hiểu biết của minh không đến nơi đến chốn, hay nữa minh nói như dạy bảo cha mẹ.

3) Cách đặt thơ mới thế nào? Có cần phải niêm luật như thơ cũ không?

— Không có thơ mới thơ cũ, mà chỉ có thơ. Thơ cõi phong, nghĩa là thơ cõi lâm, có trước khi có thơ niêm luật nhiều. Nhưng không có niêm luật không phải là không có âm nhạc.

Nguyễn văn Xa Hồ quan — 1) Vira rời có nghị định ban ra cấm lưu hành tang trữ xuất bản cuốn « Bún lây nước ngọt ». Vô những bài xâ thuyết đang ở báo Ngày Nay có dính dáng đến không, và có nền hùng dí không, tuy rất mến.

— Nghị định chỉ cấm phát hành và lưu trữ cuốn « Bún lây nước ngọt » đã in thành sách mà thôi, và chủ trong phạm vi Bắc-kỳ. Vậy những bài xâ thuyết đang Ngày Nay có thể cùi gữ không việc gì.

(Xem tiếp trang 18)

CÓ CỨNG

MÓI DỨNG DÀU GIÓ

Láng diêng

(Tiếp theo)

VÀI LỜI KHUYÊN NHƯ THÈM LÁNG DIỀNG

TRƯỚC khi bàn đến vấn đề khác, tôi muốn khuyên nhủ thêm các bà láng diêng cả miệng một vài điều nữa, để các bà liệu mà giữ lấy mình, đừng làm bạn tai hàng xóm một cách thái quá.

Nói thế là các bà dù hiểu rồi. Đủ hiểu của ý nghĩa cuộc chiến đấu chống lại, những tiếng ầm ỹ trong thành phố. Các bà không nên quên rằng các bà có những người láng diêng mệt mỏi, khát ngủ chừ không phải các bà ở giữa hai tha ma. Vậy các bà nên nhớ rằng :

1. Từ 12 giờ đến 2 giờ trưa và từ 10 giờ đêm đến 6 giờ sáng, các bà không có quyền cãi lộn với chồng hay với bất cứ ai, hát hò, hay kêu ầm lên, hay đánh đòn, thòi kèn, hay dùng thứ âm nhạc khác đến nỗi tiếng kêu, tiếng hát hay tiếng đòn lợt ra ngoài phố hay bay sang nhà láng diêng.

2. Từ 12 giờ đến 2 giờ trưa và từ 6 giờ tối đến 8 giờ sáng, các bà không được đốt pháo, trừ những ngày tết ra.

3. Từ 12 giờ đến 2 giờ trưa và từ 10 giờ đêm đến 5 giờ sáng, các bà không ai được làm một nghề gì có thể làm ầm ầm không cho hàng xóm ngủ.

4. Từ 10 giờ đêm đến 6 giờ sáng

các bà phải giữ chó đứng dè nô sủa ầm lên, làm điếc tai hàng xóm.

Con chó sủa bay các bà láng diêng cả miệng lên tiếng quát tháo trong những giờ ấy, có thể

vì là một cở chính đáng được, những hàng xóm có thể trả lời các bà rằng : « những giờ ấy là giờ ngủ của chúng tôi, xin các bà hãy để cho chúng tôi ngủ yên ».

CHỌN LÁNG DIỀNG

Một điều khuyên nữa, là việc chọn láng diêng mà đến ở cũng như ngày xưa người ta chọn chùa mà thờ vậy.

Lẽ tự nhiên là cần phải chọn láng diêng hiền lành, hiền biết quyền lợi của mình, quyền lợi của người, và xa những ông láng diêng ngang ngạnh, những bà láng diêng lâm điều.

Ngoài ra, ta cũng cần phải xa

những nhà máy rượu, nhà máy thuỷ điện, nhà máy đúc sắt, làm đồ thiếc v.v... và vô số những nhà máy khác có thể sinh ra những mùi hôi hám, những làn khói mù trời, những hơi độc, những tiếng ầm ầm hay có thể gây nên những vụ hỏa hoạn lây sang nhà hàng xóm được. Chắc không nói, ai cũng đồng ý và cố tránh những láng diêng đáng sợ ấy.

Nhưng nếu ta đương ở yên mà một nhà máy kia cứ đến buộc ta làm láng diêng ? Thi ta không thể im đi được. Im, tức là bằng lòng ngửi những mùi hôi hám, hứng lấy than bụi. Vậy ta phải kêu. Những nhà máy đó lập nên bao giờ cũng phải có giấy phép

của phủ thống sứ, mà trước khi cho giấy phép, phủ thống sứ bảo giờ cũng phải cho làm một cuộc điều tra. Cuộc điều tra ấy sẽ báo cáo cho dân chúng biết và trong mười hôm sau khi cuộc điều tra ấy kết liễu, người láng diêng nào cũng có quyền khiếu nại về sự thiệt hại của mình.

RA NGOÀI ĐƯỜNG

Ta không lớn lên, tìm được nhà để ở, chọn được láng diêng tốt để chơi rồi cũng chưa được yên thân.

Là vì ta không thể như các cung nữ thừa xưa, ngồi cầm cung ở nhà được. Ta còn phải có công việc ở ngoài, nghĩa là ta phải ra ngoài đường nữa.

Nhưng đi ra đường cái quan không phải ngày ngô như mán rừng cũng được. Đi một quãng đường, học một sàng khôn, phương ngôn cõi dạy như vậy. Học khôn chưa thấy đâu, nhưng điều chắc chắn, thi trong khi đi một quãng đường có thể xảy ra vô số là tai va. Vì thế nên những người ra đường nên đòi cầu phương ngôn ấy ra câu : « Đi một quãng đường, không khéo được một sàng nạn ».

TAY PHẢI

Nói một sàng nạn không phải là nói ngoa. Ta cứ mở một tờ báo hằng ngày ra là thấy những nạn ấy xảy ra rất nhiều, ô tô mà không phải chỉ chết có chó chết.

Vì vậy, ra đường là phải cẩn thận. Ta thường thấy nhiều người đương đứng ở bên cạnh đường, bỗng nghe thấy tiếng còi ô tô, là chạy xồ sang bên kia đường, rồi lại chạy về bên này, bình như là muốn tự tử cho xong vây. Thực ra, không phải họ thích giật tử, chỉ vì họ không biết luật đi đường đó thôi.

Luật đi đường có thể tóm tắt lại một câu, một câu mà người bộ hành lúc nào cũng nên tâm niệm niêm niệm như bà vãi niêm nam vò : *lúc nào cảng phải đi bên tay phải của ta*.

Điều ấy không đặt riêng cho bộ hành, mà đặt chung cho cả ô tô, xe cộ và súc vật nữa. Nhưng bộ hành cần nghĩ đến trước hết, vì thường ai là không di bộ ? Vậy ra đường, trước hết ta phải nhớ rằng đường không phải là của riêng ta, ta không thể di nghênh ngang ở giữa, hay lúc đi bên này, lúc sang bên kia như một chàng say rượu. Ta phải giữ phía tay phải, và lúc có xe cộ đến, ta phải tránh nép về phía tay phải để cho xe đi qua đã.

(Còn nữa)

TƯỜNG VĂN

Cải chính

Trong truyện « Nghỉ mát », số trước trang 9 cột 4 : Hanoi—Sầm sơn xin đọc Hanoi — Thanh hóa.

VÔ - TUYẾN - DIỆN

theo lối thực hành

Nghe đánh và thông tin bằng Vô-tuyến-diện. Có đủ khí cụ trước mắt để tự lắp và chưa lấy máy nghe. Chỗ học còn nhận có ít. Muốn học phải có bằng CEPFI trả lên. Biên tên tại :

LIBRAIRIE CENTRALE

60, Boulevard Borgnis Desbordes — HANOI
Directeur des Cours : M. HOÀNG TÙNG dit HOAN

ĐỊNH HƯỚNG

Học trò. — Tôi tập đã non một năm rồi mà cái bụng tôi chưa thấy ngọt đi một ly nào, trái lại, càng ngày nó càng phồng ra! Bây giờ ngài bảo tôi phải làm thế nào?

Thầy thể thao. — Nếu ông kiên tâm tập đều đặn thì bụng ông sẽ dần dần bé lại ít nhất là một phần một tháng. Mà cứ thế trong năm năm thì bụng ông sẽ... mất đi không có nữa!

Thầy thể thao. — Ông nghe tôi vào nằm nhà Hộ sinh 10 ngày, lúc ra bụng ông sẽ tét ngay!

CÁI BUNG

của TÔ TÙ

— Hắn là một thằng hép bụng, nên có ai thèm chơi với đâu!

— Không hiểu sao anh ta bẩn bụng đến thế?
— Có lẽ cả đời hắn chỉ ăn dặt « của không ngon »!

— Bác xem đây! chỗ anh em với nhau bác đã cho ăn, tôi thực thà hổ súc, có dám làm khách đâu!
— Vâng, chỗ anh em với nhau, tôi vẫn biết bụng bác!

— Thưa ca, cháu nò bụng run đầy ơi!

Ngày Nay Giai Tri

BẦU BÀI MỚI

I—Thơ sách họa tối tân

DƯỚI ĐÂY là hai bài thơ của cái nhà có thiếu nữ oái oăm và đáng sợ tên là Bảo Văn vừa gửi về Ngày Nay. Đó là hai bài thơ cũng oái oăm và đáng sợ như người đã làm ra nó. Hai bài từ vẩn và làm ra chắc cũng gần từ công phu. Cố Bảo Văn ý chừng thấy chúng ta thấy có im lặng trong cuộc giải trí vừa rồi nên sự chúng ta coi thường có và cho có là không đáng sợ nữa. Bởi vậy cố gắng sục tìm lấy những cái oái oăm khác để bảo toàn cái danh tiếng hiền hòc của cô...

Thơ rằng :

Bài nói lái

Đói cầu, Ngày Nay, oái oăm ro Bảo đé, đé người, nậm chiu thò Gia bầy, tròn đết, tiếng lén ván Thức cướng, rà rói, cầm bạn eo

Văn Bao Bình Thái

Bài nói xuôi

Cầu đổi Ngày Nay rõ oái oăm
Đè bao người đù chịu tho năm
Bảy giờ đến lượt Ván lén tiếng
Được thưởng rồi ra có bạn cầm.

Bảo Văn Thái Bình

II - Câu đổi mới

Ngày mai có Ngày Nay không
(Của ông D. N. Long)

Câu này có nhiều ý :

- 1) Ngày mai thi có, ngày nay thi không.
- 2) Ngày mai có báo Ngày Nay không?
- 3) Ngày mai có được như ngày nay không?

Câu troi phải có nhiều ý như câu ra mới khéo.

Một chuyện vui về « câu đổi »

Xưa có một cụ đồ day bảy cậu học trò nhỏ học chữ nhỏ.

Theo cò lục thi ngày tết, bao giờ học trò cũng có lẽ mừng thầy gọi là tổ long nhớ ơn. Năm ấy, thóc cao, gạo kém, khác hẳn với mọi

— Cụ lang, cụ có tin là có ma không ?

— Ngài tính, nếu tôi tin, tôi đã chả làm cái nghề bốc thuốc này rồi.

năm, đáng lẽ anh oái riêng anh ấy, học trò cụ đồ lại họp nhau lại, chung mua một lít tết thay cho đỡ tốn. Như thế, cố nhiên hay không được hài lòng cho lắm.

Nhưng không lẽ lại nói toạc mông heo ra. — các cụ nho vẫn có tiếng là thâm —, cụ đồ ta bèn ra cho học trò một véc câu đổi rằng : *Thần Nông giáo dân nghệ ngũ cốc*

Rồi cụ chỉ từng trẻ bảo mỗi câu đổi một chữ. Bảy câu, cậu nào câu này ứng khẩu đổi nhanh nhẹn và chỉnh chè lầm : *trần đổi Thành, nông đổi sán, giáo đổi gươm, dân đổi quan, nghệ đổi gừng, ngũ đổi thiên, cốc đổi cỏ...*

Thầy họp cả ngàn ấy chữ thành một đội câu đổi bất hủ san này : *Thần Nông giáo dân nghệ ngũ cốc Thành sáu gươm quan gừng thiên cỏ*

Rồi thầy trình trọng thuyết lý rằng :

— Đây các anh xem, trời sinh ra mỗi người một thiên bẩm, một chí hướng, một ý nghĩ. Có việc hợp nhau lại làm thi hay ; trái lại, có việc người nào tự súc người ấy làm thì mới tốt. (Thầy vừa nói câu này vừa liếc nhìn món quà lě tết). Tỉ như về câu đổi của các anh.

« Thần sáu gươm quan gừng thiên cỏ » (thầy dàn giọng ngâm đến chữ « cỏ » liền quay lại, nhìn đánh... bóp một cái vào mâm đồ lě) th i. trông làm sao được ? trông-làm-sao-được ! ! ?

Nói xong, cụ đồ quát gọi người nhà cắt đồ lě đi. Còn lũ học trò có hiểu hay không thì...

XUÂN TIỀN

HỘI CÓ HAI CÁCH LUYỆN TẬP THÂN THỂ KHÁC HẮN NHAU

MỘT cách tập để trả nêu một lực súp đep để hùng tráng như tượng đồng và một ách tập luyện chỉ cốt lăg một sức khỏe trung bình để làm việc và để sống xa những sự yếu đau, bệnh tật.

Muốn thành một lực súp hoàn toàn có cái thân thể ai cũng ham muốn, cần phải có thật nhiều thời giờ, mỗi ngày bỏ ra ít nhất vài giờ để chuyên vào sự tập duyệt ; phải yêu một cách tho thiết cái hình thể toàn mỹ theo lý tưởng mà mình đã chọn ra ; nhưng lúc tập luyện phải hết sức chăm trú và mang tất cả nghị lực vào trong sự cử động của mình ; phải tập theo nhiều cách hết sức khó khăn và nhọc mệt và nhất là phải cố gắng, cố gắng mãi lên.

Cách tập luyện để đạt tới một cái đẹp toàn mỹ như trên này thì gần như là cả một nghệ thuật và không phải là bắt cứ ai ai cũng đều có đủ hết điều kiện để tập luyện được như thế. Không những vậy, trong tất cả mọi người không phải là ai ai cũng muốn trở nên lực súp cả. Vậy thì theo ý tôi, cách tập luyện như trên này, tuy nó đẹp đẽ và « nên thơ » thật đấy, song nó không cần thiết đối với quần chúng bằng cách tập luyện thứ nhì, mục đích là chỉ cố giữ cho thân thể sự thẳng bằng, tránh xa những sự khó chịu, mệt mỏi, chán nản và để có thể luôn luôn sống một cách vui vẻ, bình tĩnh. Muốn có được những kết quả như trên, người ta không cần phải mất nhiều thời giờ lặm. Mỗi ngày, hoặc buổi sáng, hoặc buổi chiều, chỉ phải bỏ ra nhiều nhất là nửa giờ để vận động. Không cần phải tập theo những cách thức khó khăn, với nhiều khí cụ công kẽm ; chỉ cần theo một phương pháp hết sức dễ dàng, ngắn ngủi và đơn dị, và cuối cùng cũng không cần phải mất nhiều tâm trí, nghị lực và sự luyện cho lắm.

Nói tóm lại, cách tập luyện này

phải coi như là một bồn phận cần thiết mà người nào cũng phải giữ cho đầy đủ đối với chính thân mình hàng ngày, cũng như sự tắm rửa, chải đầu, đánh răng, súc miệng và mặc quần áo trước khi ra đường.

Bối với cái Xã Hội Việt Nam ta, từ trước đến nay chỉ chuồng ván mà khinh vỗ, lín trọng đến tắt cả những cái gì thuộc về tinh thần và coi thường thân thể, sự phổ thông cách tập luyện thân thể thông thường để giữ gìn sức khỏe hiện giờ là vẫn đề cần ích nhất. Cầm bút viết những bài khuyễn khích về Thể Dục trên mảnh báo này từ mấy tháng nay, mục đích của tôi cũng chỉ là mong sao, trong Xã-hội Việt-Nam ta sau này sẽ dần giây những thanh niên trai tráng từ 15 đến 50 tuổi đều có những thân thể trung bình, khỏe mạnh, tinh linh vui vẻ, hoạt động, hăng hái, cũng cố gắng thẳng tiến trong tất cả mọi nghề, mọi phương diện, mọi giai cấp trong Xã hội ; chứ thực tình tôi có mong mỗi một chút nào sự vận động sẽ tạo ra cho chúng ta 100 Đại lực sĩ, Đại võ sĩ, Đại thể thao-gia, Đại võ địch trong khi 99 vạn, 9 nghìn, 9 trăm người Việt-Nam khác thì bụng xệ, béo quag ra những mõ hay gầy còm xanh xao ốm yếu như chú cò hương trời rét, trong óc lúe nào cũng chứa chất những sự đê tiện, tối tăm và ịch kỹ.

Vậy thì, những bài về phần thực hành mà tôi viết từ nay trở đi đều thuộc về cách tập luyện thông thường cũ, nghĩa là những lối tập luyện hết sức dân dã, rõ ràng để ai ai cũng có thể áp dụng ngay. Sau cùng tôi sẽ bàn luận đến sắc đẹp của hình thể (Beauté plastique) và nói đến những phương pháp tập luyện riêng để đạt được đến một « nghệ-thuật cao siêu » như ý nhiều bạn trẻ mong ước.

Ng. h. VỸ

chưa có ai thất vọng
về bệnh Mộng, Di,
Hoạt tinh với hoàn

TAM TINH HẢI CẨU BỎ THÂN

VÕ VĂN VÂN

86 Rue du Coton — HANOI
và khắp các tỉnh đều có bán

NGÀY TỰU TRƯỜNG

NAM - NỮ HỌC - SINH
đừng quên tìm ở các hiệu sách quen
KHÁP TRONG NAM NGOÀI BẮC

HAI THỦ VỐ

SHIRLEY TEMPLE BLANCHE NEIGE

Làm tại nhà máy Ngọc Xuân
28 rue Richaud (Đoàn
sở Ánh Sáng) — HANOI

Giấy tốt trắng kẽm răng tây, nét thanh và đều. Tranh bìa mỹ thuật
Đủ các hạng 50, 60, 120 trang. Đủ các thứ kẽ travers, carreau, double ligne

N. N. noi chuyen

(Tiếp theo trang 14)

2) Vì sự vắng, tôi đánh mất cái bằng Sô
học, nay tôi muốn xin, vậy phải làm những
giống mà gi và những giống mà ấy phải gửi
đi đâu?

— Trước ông linh hảng ở đâu, thi
bày giờ gửi thư xin một bản khác
(duplicata) ở đây. Nói rõ tên họ, năm
và chỗ thi.

Thời Quang-ngài — 1) Tìm hết cách
chỗng chẽ suối hòn nhán cồng bách mả,
không được, sau tôi phải ứng thuận trong
uất trê vì cha mẹ lạm dụng quyền độc
đodon; tôi chỉ trưởng may ra sau này có thê
cố gác nên một chút tình thương (1) già
vợ chồng. Nhưng dã một năm tôi phải
thất vọng với tôi. Vậy bây giờ có nên kéo
dài mãi cuộn đời lạnh lẽo ở gia đình đó
không? Hay nên xúi trí thế nào?

— Một khi giữa đôi vợ chồng đã có sự
lạnh nhạt thì cảnh gia đình sẽ buồn tê
lảm. Nhưng « ông thất vọng với ông »
nghĩa là thế nào? Ông nói không được rõ.
Trước khi quyết định ra sao, cần
phải suy xét xem cái tình thế đã xảy ra
rồi úy có thể chịu đựng được không,
vì chẳng nên vì một sự thất ý hay bức
tức nhỏ mà gây nên chia rẽ. Nếu tình
cảnh không thể kéo dài được mãi, thi
tốt nhất là hai bên vợ chồng cùng đều
bằng lòng tìm cách giải quyết cho êm
thẩm. Như cùng bằng lòng chia rẽ,
chẳng hạn.

2) Lý do được không? Theo luật ở Trung
ky lý dí vợ phải có những điều kiện gì?
Tôi phải chịu những sự thiệt hại gì nếu
tôi ly dị tôi?

— Lý dí được nhưng bao giờ cũng
phải có chính đáng, nghĩa là được
pháp luật công nhận, nếu không sẽ
phải nuôi vợ, chia của cải, v.v. Về điều
kiện lý dí ông nên xem trong quyển
luật Gia Long.

Nguyễn hiếu Hoàng Huế — Cách đây hơn
hai tháng Ngày Nay có nói đến quyển sách
Người bạn hàng năm. Vậy sao bây giờ
không thấy nói đến và chưa ra?

— Quyển sách ấy của nhà xuất bản
Đời Nay hiện chưa thể cho ra được. Khi
nào có thể xuất bản, nhà Đời Nay sẽ
lại quảng cáo trên báo Ngày Nay, và sẽ
nói rõ ngày nào có bán.

Nguyễn thực San Hanoi — Một người con
giai yêu một người con gái mà cha mẹ lại
phản kháng, có thể ra tòa Bố Ié làm phép
cưới nhau làm chứng được không?
Bố mẹ có quyền xóa bỏ không? Hai người
đều trên hai mươi tuổi cả rồi.

— Không thể được. Theo luật annam,
cần phải có cha mẹ hai bên bằng lòng
thì mới làm phép cưới được, dấu hai

bên quá 20 hay 30 tuổi cũng vậy thôi.

Àu Sơn tây — Ngày Nay số 177 cho biết
hai ông Tuệ Khanh và Tuấn Sô se ra quyền
tự diễn Pháp Naen về khoa học có bảo tàng
xem bài thông cáo của các giả trong số
sau. Sao không thấy?

— Đó là lỗi ở hai tác giả không gửi
tên đăng bài thông cáo. Muốn biết nên
gửi thẳng thư hỏi tác giả.

Trà Nho Khánh-hò — Người con trai
lại gần người yêu lần đầu thi thay hồi
hộp, ngực dập mạnh, tiếng nói rung, đèn
cả từ chí cũng yếu hơn bình thường, đèn
lúc lại gần người đàn bà khác mình không
yêu thi không có hiện tượng ấy là tại sao?
Người con gái có vui hay không. Trai
với gái ai có nhiều hơn?

— Nhũng trạng thái ấy do sự cảm
động vì lòng yêu mà có. Không yêu thi
tâm hồn vẫn bình tĩnh, vây nên đến gần
người đàn bà mình không yêu thi không
có những sự ấy. Con gái hay con trai
đều có thể cả, nhiều ít tùy người, và
cũng không phải là một cái lệ chung;
có người vẫn yêu mà vẫn giữ được
bình tĩnh bề ngoài. Chỉ có mấy lần đầu
thôi, bao giờ đã quen nhau thi hết.

Ô. Phae (?) Haiphong. — Câu hỏi
của ông dài tới 2 trang giấy, — tuy ông
có thể viết ngắn làm hai ba giòng được
—, thi dâng làm sao được ở mục này?
Chỗ ở đây chỉ có hạn thời.

Cụ Ngóng Thừa-thiên — Trong cuống
họng người nào cũng có một cái luette.
Nhưng cái luette của tôi bị chém hai ra
từ khi mới sinh, thành thử tôi nỗi
hơi ra lỗ mũi nhiều quá, nghe trót trít.
Nghe nói có nhiều nhà thương có thê máy
hai cái ấy lại được. Vậy nhà thương ắt ở
chỗ nào? Ông Bông đương có không?

— Vào xem bệnh tại nhà thường Huế.
Ở đó thế nào chả có một nhà chuyên
môn về khoa mồ xé. Nếu không chừa
nội người ta sẽ bảo cho nơi có thể chữa
được.

HỘP THƯ

— Ô Trần mai Ninh. — Ông cho biết
ngay chô ô. Đã gửi Contrat d'Édition
cho ông rồi, sao chưa gửi lại trả? Mong
tin ông.

— Ô. Văn Thanh Huế. — Truyền « Bút
trắng » bắt đầu từ số 202, ông cứ gửi về
2p.00 cả trước.

— Hoi địa chỉ — Các bạn có tên dưới
dây làm ơn cho biết ngay địa chỉ rõ ràng:
Cô Đời, Huy Vinh, Tế Hanh và
Giao Giao.

Thuốc Ho Lao

Thầy lang VŨ DUY THIỆN 81 phố Hàng Bông — HANOI
chỉ chăm nghiên cứu sách vở, không mở cửa hàng
lòe loẹt, xem mạch kê đơn, bốc thuốc chén. 20 năm
nghiên cứu, tìm ra 3 thứ thuốc trừ lao rất công hiệu:

- 1.— Trù lao, Linh tẩu cao
- 2.— Bồ phế sát trùng hoàn
- 3.— Chử huyết trù cản hoàn

Ba thứ thuốc này toàn vị quý giá:
Giá tiền là: 18p50. Thờ và mandat để cho:
M. Vũ duy Thiện
81 phố Hàng Bông HANOI

NGUYỄN TỬ-SIÊU soạn in lân thu' hai

(LẠI GẦN HẾT)

VIỆT THANH CHIẾN SƯ

Chuyện Vua Quang Trung đánh quân Tàu
Rất hay. Giá 6p40, — Hai Bà Họ Trung đánh giặc, giá 6p80 — Vua
Bà Triệu-Ấu đánh Tàu giá 6p50 v. v... (Xa gửi mua thêm cước)
Thờ, Mandat để cho nhà xuất bản :

NHẬT-NAM THƯ-QUÁN 19 Hàng Điều Hanoi

Bút máy

PARKER	giá 23p50 34p50
WATERMANN	giá 17p50, 22p75, 26p75
EVERSHARP	giá 15p25, 24p50, 38p85

Ngòi vàng của

◆◆ HOA-KÝ ◆◆

Ngòi Thủy-Tinh

KAOLO giá 5p00

KHẮC TÊN. — Có máy điện khắc tên họ vào bút không tinh tiến, làm quà hay
mừng cưới một người bạn một cái bút may có khắc tên người bạn đó vào thi
không ghi nhà và quê hương.

GỬI KHẮC BỐNG ĐƯƠNG. — Những bút của bón biển gửi đi đều có thư chuyển
muôn xem rõ tên và mỗi cái bút gửi đi đều có facture ghi số làm bảo-dám.
Nên dù ở xa mua cũng không ngại mua phải hàng xấu.

MAI-LINH

60-62, Avenue Paul Doumer — BAIPHONG
Telephone 332, Boite postale No 41

Nhà bán kính và bút mực từ năm 1932

Răng sứ trắng, bóng, đều đẹp

Su'a ngu'o'i bang dien

26, Hàng Than, HANOI MY-VIEN AMY

Uốn tóc điện các bà, các ông, cô cậu lắc kiều đẹp

Fondée en 1930 Directrice: Mlle MAI

Thuốc phong tinh

Mắc bệnh Giang Mai, cù đinh thiến pháo, phái hạch, phái soái, ở kè lợi, lung lây ràng, cùi dùng thuốc Giang Mai số 18 giá 1p00 là khỏi.

Bệnh lâu buốt, tút, dài ra mủ, dài rất, dùng thuốc Lâu buốt số 4 giá 0p50 và Bảo Mệnh Thang số 15 giá 0p15, sẽ hết buốt tức ngay.

Bệnh lậu ra mủ, dùng thuốc Lâu mủ số 10 giá 0p50 và Bảo Mệnh Thang sẽ khỏi.

Bệnh Lậu vừa buốt vừa ra mủ, mới phát hay đã lâu, dùng Thành nén cứu khò số 70 giá 1p20 và Bảo Mệnh Thang kiền hiệu một cách rất nhanh chóng.

Sau khi đã khỏi bệnh lậu và giang mai nhưng qui đầu còn trời như rải gà, tiêu tiện vẫn đục, đặt gân, ngừa trong ống tiêu, lú, dùng thuốc Tuyệt trùng số 12 giá 0p60 sẽ khỏi ngay và bệnh không bao giờ trở lại nữa.

Bồ phế trừ lao

Phổi là một cơ quan rất hệ trọng, luôn luôn thở hút, không lúc nào nghỉ, chắc ai cũng hiểu. Nhưng những khi hơi thở không đều, nóng phổi, bức hơi, đau ngực, phải tìm cách chữa cho phổi được đều hòa. Phổi được đều hòa, sẽ không thè sinh ra các bệnh ho và bệnh lao được.

Bởi sự từng trải chữa các bệnh ho, lao, suyễn, nên chúng tôi phát minh ra thử thuốc này để công hiến quốc dân.

Thuốc Bồ Phế trừ lao này có thể chữa được hết các bệnh do phổi sinh ra: Khí huyết, khác huyết (ho khạc ra máu), súc, suyễn, cảm, hiccups, ho khán, ho đờm, ho ra máu, ho rát từng cơn, khạc ra đờm rát, người xanh xao mệt nhọc, bệnh ho gà trẻ con, cùng là phòng trừ các bệnh lao phổi.

Muốn phòng những bệnh trên này, kịp dùng thuốc Bồ Phế trừ lao số 89 giá 1p00 (hộp nhỏ 0p60), không thể mắc các bệnh do phổi sinh ra.

Thuốc ngủ

Những người vì khai mết xung tâm, nén sinh ra không ngủ được, mi mắt chùng, tinh thần lờ đờ, bồn chồn từng lúc, ý nghĩ liên miên. Vì huyết chẳng qui Can, nén sinh ra không ngủ được. Kịp dùng Thuốc Ngủ số 18 giá 1p00 là ngủ được ngay mà lại bồi Tâm, Can nhiều lâm, thêm nhiều sức khỏe, không như những thứ thuốc ngủ khác.

NHÀ THUỐC

LÊ HUY PHÁCH

số nhà 19, Phố Gia Long — HANOI
Có đại lý khắp các nơi và sách « Bảo vệ gia đình » biểu các ngài

Phòng khám bệnh và chữa bệnh bằng điện

54, phố Gia-Long, Hanoi

Bác sĩ Nguyễn - định - Hoàng

Cứu chuyên môn chiếu điện tại nhà thương

PITIÉ à PARIS

Chữa đủ mọi bệnh

Chuyên môn bệnh Dạ dày và Phổi

Ideal-Fix

Không NHƠN
và TRẮNG
tóc, dễ lâu
không chua

Chải tóc theo ý muôn

CAPRI

1, JULES FERRY HANOI

Bán lẻ Phấn và Nước Hoa
(từ 0p20 trở lên)

Sây-sáp-zì

Ấy là tên mà các ban lảng cho đặt cho thuốc cường dương Quảng Tụ (42). Thuốc Lôi chẽ ở bến Tàu, kiền hiệu ngay tức khắc, nó giúp cho đàn ông được hoàn toàn mãn nguyện trong việc giao tình. Rất có ích cho những người bị liệt dương, di tinh, mộng tình. Mỗi lọ giá 1p.

Gói linh hóa giao ngắn

dào-lập

97, Hàng Gai, Hanoi

Luthart

ĐÚNG TIẾNG
KÉU
ĐẸP
BỀN

Guitares

Banjos

Violons

Mandolines et
accessoires de
Lutherie

ĐƯỜNG THIỆU TƯỚC
57, Rue du Chancery 57
— HANOI —

CABINET D'ARCHITECTE

LUYỆN, TIẾP, ĐỨC

42 Borgnis Desbordes, Hanoi
Téléphone : 679

Võ đức Diên

và

Nguyễn văn Nghi
KIẾN TRÚC SƯ

8, Place Negrer

◆ HANOI — Tel. 77 ◆

École THANG - LONG

Enseignement Secondaire, Primaire Supérieur, Primaire et Élémentaire
Rue Bourret et Bd Henri d'Orléans — Hanoi — Tél. 885

I.— Rentrée des classes :

Lundi 2 Septembre 1940

a— Cycle Secondaire : Classe de 4ème Secondaire : à 9h15 du matin.
Les autres classes secondaires : à 7h du matin.

b— Cycle Primaire Supérieur : 1ère Année et les nouveaux élèves des autres classes P. S. : à 7h du matin.
Les anciens élèves admis à passer en 2e Année, 3e Année, 4e Année devront être présents à l'Ecole à 7h ou à 9h15 suivant la série de leurs classes respectives (indiquées sur la carte bleue qui leur a été remise par la Direction).

c— Cycle Primaire : à 7h du matin.

II.- Examen de passage : TARIF DES FRAIS D'ETUDES

Jeudi 29 Aout 1940

à 7h du matin

III.- Concours de bourses :

Mardi 20 Aout 1940

à 7h du matin

Classes Secondaires	Classes Primaires Supérieures	Classes Primaires
1ère Secondaire 8p00	4ème complémentaire (1) 6p00	C. Sup. Compl. (1) 3p50
2ème Secondaire 7p00	4ème P. S. 6p75	C. Supérieur 3p00
3ème Secondaire 6p00	3ème P. S. 5p75	C. Moyen 2ème Année 2p25
4ème Secondaire 5p00	2ème P. S. 4p75	C. Moyen 1ère Année 2p00
5ème Secondaire 4p50	1ère Année P. S. 4p00	C. Élémentaire 1p75
6ème Secondaire 4p50	Préparation au B. E. 6p00	C. Préparatoire 1p50
		C. Enfantin 1p25

(1) Cours pour redoublants.

Pour tous renseignements, s'adresser au Secrétariat de l'Ecole THẮNG LONG.

INSTITUTION

Rue DAYOT — HUË

Hiệu trưởng: Tôn-quang-Phiệt
Thủ quỹ : Trần-hữu-Duẩn

THUẬN - HÓA

Những kết quả xưa nay chưa từng
thấy trong các trường tư Trung-Kỳ

Năm 1937-1938, thi Tiểu-học đậu 64 trò ; năm 1938-1939 đậu 65 trò.

Kỳ thi Cao-dâng tiểu-học năm nay (Juin 1940), trường chúng tôi đi 49 trò mà đậu vào kỳ thi thứ nhất (sous-admissible) đến 24 trò (tỷ số 49%). đậu hẳn 7.

Chưa có trường nào thi tiểu-học đậu bằng trường THUẬN-HÓA và từ khi đổi thể lệ thi Cao-dâng tiểu-học, chưa có trường nào được tỷ số 49% về kỳ thi thứ nhất như THUẬN-HÓA. Còn kỳ thi thứ hai (Toán-pháp, Cách trí, v.v..) năm nay ai cũng nhận là khó ; mặc dầu, tỷ số học sinh chúng tôi đậu hẳn (7/49) vẫn nhiều hơn tất cả các trường tư khác ở Trung-kỳ.

Sở dĩ có kết quả như vậy là vì :

1— Trong các trường tư ở Huế, chỉ có THUẬN-HÓA là do một đoàn thể giáo viên chuyên nghiệp chủ trương.

2— Đoàn thể giáo viên THUẬN-HÓA khi nào cũng cố sức làm cho học trò chăm học và lánh những sự xa-hoa. Vì lẽ ấy, chúng tôi chỉ nhận nam-học-sinh dễ học đỡ bè học tập.

Đi học là cốt để thu kết quả tốt, chứ không phải cốt tìm chỗ vui chơi. Phụ huynh và các học sinh ham học đều đồng ý với chúng tôi về chỗ đó. Nên tuy trường chúng tôi về hình thức không có gì lộng lẫy, mà vẫn được mọi người tin nhiệm.

Đến kỳ khai giảng sắp tới cũng sẽ có các giáo viên sau này như mấy năm trước :

MM. Đào-duy-Anh, Trần-dinh-Dàn, Phạm-hữu-Khánh, Hoàng-xuân-Nam, Tôn-quang-Phiệt, Nguyễn-doãn-Thám, Trần-hữu-Duẩn, Nguyễn-văn-Dàn, Nguyễn-dúc-Nguyên, Hoàng-Tăng, Bô-doãn-Võ.

HỌC PHÍ — Tuy một đội trường tăng học-phi, chúng tôi vẫn giữ tiền học như cũ, vì chúng tôi biết rõ tình thế khó khăn của một số học sinh.

Nhứt niên : 3p50 Nhị niên : 4p00 Tam niên : 4p50 Tứ niên : 5p00

Ngày thi học bỗng : Vendredi 30 Aout 1940

Ngày khai giảng : Lundi 2 Septembre 1940